

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ ἀργυροῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' ὄροφος) — ΑΘΗΝΑΙ
Τὸ φύλλον δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ἰδρυτής-Διευθυντής (1879-1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής (1895-1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΜΑΪΟΥ 1958

ΤΡΙΜΟΣ 1958 Α' ΑΡΙΘ. 24

Ἀπὸ τὸ διήγημα «Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ», τοῦ Μ. ΠΕΡΑΝΘΗ (σ. 580).

ΕΔΩ ΔΙΑΨΑΛΟΙΣ

ΣΗΜΕΡΑ κλείνει ένας χρόνος από την επανέκδοσή μου! Ένας ολόκληρος χρόνος, που κύλησε μέσα σε δυσκολίες, μά και σε αγάπη. Τις δυσκολίες δεν μπορεί να τις ξέρετε έσείς. Είναι δουλειά δική μου και των συνεργατών μου. Την αγάπη όμως τη βλέπετε. Κι' αυτή είναι αμοιβαία, από μέρος σας κι' από μέρος μου. Ρίχτε μια ματιά στο πρώτο τεύχος του περυσινού τόμου και περιμένετε να ρίξετε μια ματιά στο πρώτο τεύχος του τόμου που θα αρχίσει τον 'Ιούλιο. Θα δείτε μια τεράστια διαφορά στο περιεχόμενο και στην εμφάνιση.

ΕΙΧΑ υποσχεθί να σας αναγγείλω σήμερα μια έκπληξη. Μ' ας την αφήσουμε καλύτερα για το επόμενο τεύχος. Αφορά την εκτύπωσή μου. Θα δείτε μια βελτίωση, που θα σας ενθουσιάσει. Κάτι που θα συναγωνίζεται τα καλύτερα ξένα περιοδικά. Λίγη υπομονή λοιπόν και θα το μάθετε.

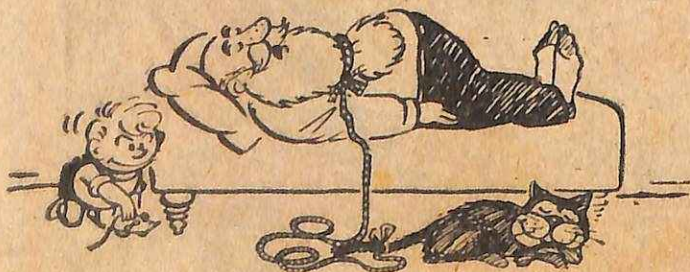
Σ' ΑΥΤΟ το τεύχος, θα δέτε μια καινούργια στήλη. Ένας συνεργάτης μου, θα διαβάσει, θ' ακούει και θα βλέπει για σας. Θα σας κατατοπίζει για τα καλλιτεχνικά και φιλολογικά νέα, που σας ενδιαφέρουν και για ένα σωρό άλλα πράγματα. Δεν το βρίσκετε αξιόλογο;

Θα δέτε ακόμη σ' αυτό το φύλλο, μερικές ανταποκρίσεις, που μου στείλανε τα Διαπλάσπουλα. Αυτές θα σας κατατοπίζουν για το τι συμβαίνει στη χώρα μας. Είναι κάτι καθαρά δημοσιογραφικό. Θα προσπαθήσω να υπάρχω στη στήλη αυτή επικοινωνία και ενδιαφέρον. Γι' αυτό μπορεί κάτι που στείλατε να μην το δέτε δημοσιευμένο. Αυτό συμβαίνει και στις καθημερινές εφημερίδες, όπου δε δημοσιεύονται όλα όσα γράφουν οι συντάκτες, αλλά μόνο τα πιο ενδιαφέροντα και επίκαιρα. Έσείς, ωστόσο, να φροντίζετε πάντα κάτι να μου στέλνετε.

ΕΝΑΣ πατέρας, μου παραπονέθηκε πως κάποιο άλλο, εμφανιζόμενο ως Διαπλάσπουλο, έκανε ένα απρεπές τηλεφώνημα στο σπίτι του. Δέ νομίζω πως αυτό το έκανε πραγματικά Διαπλάσπουλο. Γι' αυτό, παιδιά μου, να προσέχετε, σας παρακαλώ, να μη δίνετε αφορμή σε παρεξηγήσεις. Είσατε τόσο πολλοί, χιλιάδες σ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, κι' έτσι πρέπει πάντα να δίνετε το καλό παράδειγμα.

ΣΑΣ έγραφα και σε προηγούμενο φύλλο μου, πως προσπαθώ η ύλη μου να είναι εκλεκτή. «Ούκ εν τω πολλώ το ευ». Παλιότερα, το περιοδικό σας κυκλοφορούσε με όκτω μόνο σελίδες κι' έτσι το γνώρισαν και το αγάπησαν οι γονείς σας κι' οι... παπούδες σας. Κι' ωστόσο, κάτι πάλι θα κάνω. Αλλά σιωπή. Περιμένετε και θα δέτε!

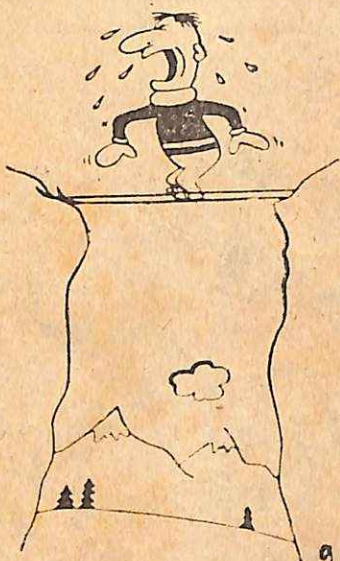
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Καθηγητής: Ποιά ήταν η μεγαλύτερη αξία των Ρωμαίων, κατά τη γνώμη σου;
Μαθητής: Το ότι γνωρίζαμε τα Λατινικά, κ. καθηγητά.
ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ο κ. καθηγητής στο μαθητή, που σηκώθηκε να ξύση το μολύβι του «παραινόμενος».
— Γιατί σηκώθηκες;
— !
— «Αν σηκώνονταν όλη η τάξη να κάνω το ίδιο πράγμα, τι θα γινότανε;
Κι' ένας από κάτω:
— Θα γέμισε το καλάθι!!
ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

«Ήσουνα καλό παιδί το πρώτο στην έκκλησία;
«Η μικρή Πόπη: Πώς. Ένας κύριος μου έφερε ένα δίσκο γεμάτο λεφτά και τού είπε: «Ο-χι, ευχαριστώ»!
ΜΑΝΑΧ—ΚΡΙ

Ο πατέρας: Παιδί μου, να μη ζητάς τα μικρά και ταπεινά. Να προσπαθής να φτάνης πάντα τα ύψηλά.
Ο γιος: Αυτό κάνω κι' εγώ, μπαμπά. Φτάνω πάντα στο ψηλότερο μέρος της ντουλάπας, που έχει το γλυκό ή μαμά!
ΜΑΝΑΧ—ΚΡΙ

Ένα μικρό αγοράκι, πηγαίνει για πρώτη φορά, στην έξοχη, στο σπίτι της θείας του και είναι ενθουσιασμένο για όλα τα καινούργια πράγματα που βλέπει. Ένα βράδι καθόταν στον κηπο και παρακολουθούσε τη βεία του, που μαδούσε μια κότα. Στην άρχη δε μίλησε, αλλά στο τέλος δεν κρατήθηκε:
— Θεία, ρώτησε, κάθε βράδυ τους βγάζεις τα ρούχα τους, πριν πάνε να κοιμηθούν οι κότες;
ΜΑΝΑΧ—ΚΡΙ

Τον βλέπεις αυτόν τον πύργο; Λέει υπερήφανα ένας νεόπλουτος στο φίλο του. Τον έκτισαν οι πρόγονοί μου.
— Μπα! Ωστε χτίστες ήταν οι μακαρίτες; Τον ρωτάει με αφέλεια ο φίλος του.
ΣΤΗΝ ΑΝΑΒΡΟΧΙΑ...

Κάθε πρόβλημα έχει τη λύση του!

ΘΑ ΣΥΝΤΑΞΕΤΕ ΕΝΑ ΤΕΥΧΟΣ

Η ύλη για το 2ο τεύχος της 14ης 'Ιουνίου συγκεντρώθηκε!
Όσοι καθυστέρησατε, έχετε 3 μέρες ακόμη, για να στείλετε τη συνεργασία σας. Τα έργα σας θα τα καμαρώσετε, στο 2ο τεύχος του 2ου τόμου 1958

Η «Διάπλασις των Παίδων» εγκαινιάζει από αυτό το τεύχος τις νέες τούτες στήλες, που θα σας παρουσιάζουν απλά και φιλικά τις σημαντικότερες εκδηλώσεις της δικής μας και της ξένης πνευματικής ζωής, που έχουν κάποιο ενδιαφέρον για σας... Με χαρά μας, έξ' άλλου, θα σας απαντάμε από αυτές τις ίδιες στήλες, για όποιοδήποτε θέμα σας ενδιαφέρει γύρω από την Τέχνη και τα Γράμματα.

ΞΕΡΕΤΕ, βέβαια, το περίφημο «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ», που εγνώρι-

Η ΜΙΝΟΥ ΝΤΡΟΥΕ

σε τόσο σά διβλίο όσο και σά θεατρικό έργο πολύ μεγάλη επιτυχία σ' όλον τον κόσμο. Είναι ένα βαθύτατο ανθρώπινο κείμενο, γραμμένο από ένα κοριτσάκι 14 ετών, την Άννα Φράνκ, που είχε το θλιβερό προνόμιο να ζήσει τα πικρά χρόνια της Κατοχής στην Ολλανδία, κλεισμένη με τους δικούς της σε μια μικρή σοφίτα, γιατί ήταν 'Εβραίοπούλα.

Εκεί μέσα η μικρή Άννα έγραψε το ημερολόγιό της, που είναι ένα διβλίο γεμάτο ανθρώπινη αγάπη, καλωσύνη κι' απλότητα. Τώρα το 'Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ — που το είδαμε τελευταία στο θέατρο — θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο από τη μεγάλη 'Εταιρία Φόξ. Το ρόλο της μικρής 'Εβραίοπούλας θα ερμηνεύσει η Μίλλι Πέρκινς, μία νέα ηθοποιός 14 ετών που την διάλεξαν ανάμεσα σε 2.500 μικρά κορίτσια που ήθελαν κι' αυτά να παίξουν στην οθόνη...

ΕΝΑΣ ΣΚΙΟΥΡΟΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Κι' αφού μιλάμε για κινηματογράφο, θα πρέπει να σας πω κάτι και για το μεγάλο σας φίλο, τον Γουόλντ Ντίσνεϋ. Ο Ντίσνεϋ, λοιπόν, στον όποιον τόσα οφείλουν τα παιδιά, εγύρισε τώρα «το σημαντικότερο του φίλμ», καθώς λέει ο ίδιος. Λέγεται

«Οι περιπέτειες του Πέρρι» και πρωταγωνιστεί σ' αυτό ένας τρισχαριτωμένος σκίουρος. Μη νομίζετε όμως πως ο σκίουρος αυτός είναι ένα πλάσμα της ζωγραφικής φαντασίας του Ντίσνεϋ, όπως η Χιονάτη, ο Πινόκιο και οι τόσοι άλλοι ήρωες του μάγου των κινούμενων σχεδίων. Είναι ένα πραγματικό σκυριούρακι που ήρθε... κατεπειγόντως από τα δάση του 'Αμαζόνιου και... πρωταγωνιστεί, αληθινά πολύ όμορφα, στην ταινία αυτή του Ντίσνεϋ, που είναι γοητευτικό παραμύθι και παράλληλα ενδιαφέρον «ντοκουμανταίρ».

Μια σκηνή από το «Χωρίς οικογένεια», που γυρίστηκε πρό καιρού και στέν κινηματογράφου.

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Αγαπώ πολύ την παιδική ζωγραφική, όταν όμως αυτή διατηρή την απλότητα, τη χάρη της και τη δροσιά της. Στο εξωτερικό γίνονται πολύ συχνά εκθέσεις παιδικού σχεδίου, που συγκεντρώνουν ζωηρό το ενδιαφέρον των φιλοτέχνων και προκαλούν εύρυτατες καλλιτεχνικές συζητήσεις. Τις ημέρες αυτές έγινε και εδώ μια τέτοια έκθεση, που πραγματικά ήτανε πολύ όμορφη. Μικροί 'Ισραηλινοί ζωγράφοι, παρουσίασαν σ' αυτήν έργα τους, εμπνευσμένα από τη Βίβλο. «Η ίδια έκθεση θα μεταφερθεί στη Θεσσαλονίκη και κατέπι στη Βενετία και στη Βιέννη. Οι ειδικοί που την είδαν εκφράζονται με μεγάλο ενθουσιασμό για τη ζωγραφική αυτή των παιδιών του 'Ισ-

ραήλ που έχει τόσο ομορφιά και τόσο πρωτοτυπία.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Παλιότερα, η «Διάπλασις» είχε αφιερώσει ένα ολόκληρο άρθρο για τη δωδεκάχρονη κορούλα του διάσημου 'Αμερικανού συγγραφέα Ουίλλιαμ Σαρογιάν. Η μικρή, λοιπόν, «μαμζέλ Σαρογιάν», όπως την γράφουν οι ξένες εφημερίδες, έγραψε ένα πολύ ενδιαφέρον διβλίο, εμπνευσμένο από την Πορτογαλία. Τώρα η δεσποινίς Σαρογιάν — που είχε πέρυσι επίσκεψη στη χώρα μας μαζί με το διάσημο πατέρα της — θα δώσει, καθώς διαβάσω σ' ένα 'Αμερικανικό περιοδικό, ένα διβλίο για την 'Ελλάδα. Έχει επίσης προτάσεις να συνεργασθώ με την 'Αμερικανική τηλεόραση.

Η ΜΙΝΟΥ ΝΤΡΟΥΕ

Όσο για τη Μινού Ντρουέ, δεν πιστεύω να την έχετε ξεχάσει. Η μικρούλα αυτή ποιήτρια είναι πασίγνωστη και πολλές φορές ο παγκόσμιος Τύπος έχει ασχοληθεί με το έργο της. Η Μινού, λοιπόν, που τα ποιήματά της εξακολουθούν να σημειώνουν μεγάλη επιτυχία σ' όλο τον κόσμο, θα έμ-

φανισθώ και στον κινηματογράφο. Πραγματικά, εγύρισε ένα φίλμ — που θα προβληθεί τον προσεχή χειμώνα κι' εδώ — με τον τίτλο «Η Κλάρα και οι κακοί».

Για την ταινία όμως αυτή και για τη διάσημη πρωταγωνίστριά της, θα τα ξαναπούμε.

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

★ Ένα διβλίο που πολύ μου άρεσε και που θα ικανοποιήσει τα πιο μεγάλα Διαπλάσπουλα, είναι η ιστορική μυθιστορία του Περάνθη «Σουλιώτες». Μας παρουσιάζει ανάγλυφα το έπος των Σουλιωτών και τον ιερό αγώνα τους για την ελευθερία.

★ Ο νέος ακαδημαϊκός Στρατής Μυριδής, ύστερα από τον «Αργοναύτη» ετοιμάζει ένα καινούργιο διβλίο για παιδιά. Μόλις μάθω... περισσότερες πληροφορίες, θα σας τις ανακοινώσω.

★ Το ωραίο μυθιστόρημα του Έκτορ Μαλό «Χωρίς οικογένεια» γυρίζεται σε ταινία από μεγάλη γαλλική κινηματογραφική εταιρία. Έπίσης γυρίζεται και το μυθιστόρημα του Μάρκ Τουαιν «Τομ Σάγουερ».

★ Ο αγαπητός σας Μίκυ Μάους γιόρτασε πρό καιρού τα 30 χρόνια του, από τότε που έκανε την πρώτη του δειλή εμφάνιση. Με την ευκαιρία αυτή ο Μίκυ στέλνει σ' όλα τα παιδάκια του κόσμου την αγάπη του και τις ευχές του για κάθε πρόοδο.

ΝΕΣΤΩΡ

Η μικρούλα Άννα Φράνκ και ο πατέρας της ενώ κρατούν το «Ημερολόγιο» που λίγα χρόνια αργότερα θα συγκεντρώσει όλον τον κόσμο για την αλήθεια του (Η φωτογραφία είναι από την παράσταση της «Άννας Φράνκ» με τον Κ. Μουσουρή και την Αιγώνη Βαλάκου).

Ο Μπέλ και το τηλέφωνο

Μ' ένα τηλεφώνημα, από μιαν άκρη της γης σ' άλλη, εξυπηρετούνται ή οργανώνονται τεράστιες εμπορικές επιχειρήσεις. Μ' ένα τηλεφώνημα φτάνει γρήγορα σ' ένα χωριό ο γιατρός, που θα σώσει έναν άρρωστο. Μ' ένα τηλεφώνημα παραδίδεται ένα σπίτι να γλυτώσει από πυρκαγιά ή ληστεία. Μά και σε πόσες άλλες περιπτώσεις το τηλέφωνο δεν είναι για τον άνθρωπο ένας πολύτιμος συμπαράστατος κι ένας καλός συνεργάτης;

Αξίζει λοιπόν να μας απασχολήσει λίγο. Φυσικά, δε θα μιλήσουμε για τη μηχανική λειτουργία του, αφού δεν έχουμε τις απαραίτητες ηλεκτροτεχνικές γνώσεις. Απλά, θα θυμηθούμε, πώς έγινε η ανακάλυψή του και ποιος είναι ο μεγάλος εφευρέτης του.

Από τ' αρχαία χρόνια, οι άνθρωποι ζητούσαν να βρουν μέσο να επικοινωνούν σύντομα μεταξύ τους, από μακρινές αποστάσεις. Και για πολλούς αιώνες, ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για τη μεταφορά ειδήσεων ήταν τα γυμνασμένα περιστέρια, που πετούσαν σηκώνοντας στο μικρό τράχηλό τους τον πολύτιμο φάκελλο. Όσοι εφευρέθηκαν ο ηλεκτρισμός κι' άρχισαν αλληπάλληλες και συστηματικές έρευνες για ν' ανακαλυφθεί ένα σύστημα τέλει που να μεταδίδει τον ήχο και ειδικότερα τη φωνή, σε μακρινή απόσταση.

Και το θαύμα δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Το 1876, έγινε η πρώτη ηλεκτρική συσκευή, που έδινε δειλά κάποια ικανοποιητικά αποτελέσματα και πολλές ελπίδες για τη μηχανική τελειοποίησή της. Το μηχανήμα αυτό πήρε την ελληνικότατη ονομασία «τηλέφωνο» — δεν πρέπει να λησμονούμε πως ή γλώσσα μας έχει δώσει ρίζες σε χιλιάδες ξένες λέξεις — και ανέβασε, στο στερέωμα των μεγάλων εφευρετών, τ' όνομα του Αλέξανδρου Γκράχαμ Μπέλ.

Ο Μπέλ γεννήθηκε το 1847 στο Έδιμβουργο της Αγγλίας. Ο πατέρας του και ο παππούς του ήτανε καθηγητές της ρητορικής και δημιουργούσαν γύρω του ένα πνευματικότατο περιβάλλον. Από μικρός, λοιπόν, ο Γκράχαμ άρχισε να ενδιαφέρεται για τους αρχαίους Έλληνες ρήτορες και ν' αποστηθίζει αποσπάσματα από περιφώνους λόγους. Όσοι τον άκουγαν τότε, λέγανε πως όχι μόνο θα συνέχιζε την επαγγελματική παράδοση της οικογενείας του, μα θα ξεπερνούσε σε αξία και τον πατέρα του και τον πα-

πού του. Όμως ο μικρός Αλέξανδρος δε σταματούσε τα ενδιαφέροντά του μονάχα στη ρητορική. Πνεύμα ανήσυχο καθώς ήταν, στράφηκε και σ' άλλα επιστημονικά πεδία και ειδικότερα στον τηλεγράφο, που αποτελούσε το μεγάλο θέμα της εποχής του. Έφυγε λοιπόν για τη Γερμανία, που ήταν το κέντρο των φιλοσόφων, γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο της Βυρτοβούργης και δεν άργησε να γίνει διδάκτορας της φιλοσοφίας. Έζησε για ένα διάστημα μαζί με τους γονείς του στον Καναδά κι' από κει έφυγε για τις Ηνωμένες Πολιτείες και στα 1873, διορίστηκε καθηγητής της ρητορικής, στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης.

Μ' ένθουσιασμό και με ζήλο δίδασκε τους νέους και μονάχα, στίς ελεύθερες ώρες του, κλεινότανε σ' ένα ηλεκτροτεχνικό εργαστήριο και προσπαθούσε να βρή ένα μέσο που θα επέτρεπε στους κωφάλαλους να μιλούν. Οι έρευνές του αυτές δεν τον οδήγησαν μόνο σ' ένα φιλόδοξο έργο. Με την επιτυχία που σημειώσανε, του δώσανε θάρρος και πίστη, για να προχωρήσει στη μεγάλη του κατάκτηση: την εφεύρεση του τηλεφώνου.

Παράλληλα με τον Γκράχαμ Μπέλ, και ένας άλλος Αμερικανός, ο Ελιζά Γκράιτ, εργαζότανε για τον ίδιο σκοπό. Κι' έτσι, πρώτη φορά στην ιστορία των επιστημονικών ερευνών παρατηρήθηκε το αξιοσημείωτο γεγονός να καταθέσουν την ίδια ημέρα αιτήσεις δύο επιστήμονες για να τους χορηγηθεί δίπλωμα εφευρετικής για την ίδια ανακάλυψη.

Όστόσο, μ' όλο που ο Μπέλ κατέθεσε την αίτησή του τρεις ώρες νωρίτερα, στη δίκη που ακολούθησε, κέρδισε για τυπικούς λόγους ο Γκράιτ. Κάθε άλλος άνθρωπος θα δείλιαζε μπροστά σ' αυτό μα όχι και ο Μπέλ. Οπλίστηκε με ακατάβλητη θέληση και ρίχτηκε με περισσότερη θέρμη και πίστη στις έρευνές του, για ν' αποδείξει, τελειοποιώντας την εφεύρεσή του, πως αυτός ήταν ο αληθινός πατέρας του τηλεφώνου. Και πραγματικά, οι άγώνες του δικαιωθήκανε γρήγορα και τ' όνομά του δέθηκε ακατάλυτα από τότε, με τη μεγάλη του ανακάλυψη.

Όστόσο, γύρω από την εφεύρεση αυτή — αληθινά τεράστιο βήμα για την πρόοδο του ηλεκτρομηχανικού πολιτισμού — αξίζει να θυμηθούμε ένα χαρακτηριστικό περιστατικό. Η πρώτη φράση που ακούστηκε α-

πό το τηλέφωνο, ήταν κάποια απλά λόγια του Μπέλ, που σε κάθε άλλη περίπτωση, θα μένανε χωρίς σημασία:

— Κύριε Γουότσον, έλατε άμέσως εδώ. Σας χρειάζομαι.

Γουότσον λεγόταν ο βοηθός του, που βρισκότανε κεινη την ώρα στο διπλανό δωμάτιο, κουρασμένος από τις άμετρητες δοκιμές της πρώτης τηλεφωνικής συσκευής. Μόλις λοιπόν άκουσε τα λόγια αυτά έτρεξε κοντά στον Μπέλ, φωνάζοντας μ' έκπληξη και χαρά μαζί:

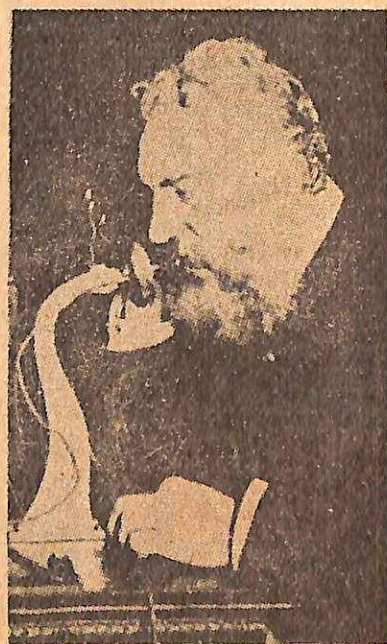
— Συγχαρητήρια!... Συγχαρητήρια!... Άκουσα τη φωνή σας!...

Ύστερα, έσκυψε στο γραφείο που ήτανε κοντά και σημείωσε σ' ένα ημερολόγιο: «10 Μαρτίου 1876 Έπί τέλους!...».

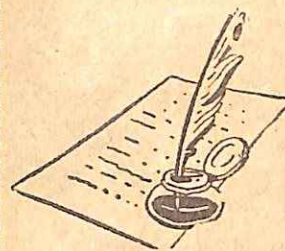
Σαράντα χρόνια αργότερα, στα 1915, ο Μπέλ ξανάπε από το τηλέφωνο την ίδια φράση. Αλλά τώρα πιά, ο Γουότσον δε μπορούσε να πάη στη στιγμή κοντά του. Γιατί, απλούστατα, ο διάσημος εφευρέτης εγκαινίαζε τότε την πρώτη τηλεφωνική γραμμή Νέας Υόρκης — Αγίου Φραγκίσκου, που ένωνε τη μεγαλύτερη πόλη του Ατλαντικού ωκεανού με τη μεγαλύτερη του Ειρηνικού. Κι' όπως καταλαβαίνετε, ο βοηθός του βρισκότανε κεινη την ώρα 3.650 μίλια μακριά του.

Ο Αλέξανδρος Γκράχαμ Μπέλ πέθανε το 1922, στο ήσυχο κτήμα του, στη Νέα Σκωτία. Η τελευταία επιθυμία του ήταν να τον θάψουν με τη φόρμα που φορούσε στο εργαστήριό του. Και τη σεβάστηκαν όλοι. Μόνο που στο στήθος του κάρφωσαν το παράσημο της «Λεγεώνας της Τιμής», που του είχε απονείμει η γαλλική κυβέρνηση για τις υπηρεσίες του στους κωφάλαλους. Η δόξα και η αθανασία τον συντροφούσανε στον τελευταίο του ύπνο...

Κ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αλέξανδρος Γκράχαμ Μπέλ

Αθηναϊκά Επιστολά

Στους διαγωνισμούς

Άγαπητοί μου φίλοι,

ΣΥΜΦΩΝΑ με την έρευνα που έκανε ένας καθηγητής, τα παιδιά ή μάλλον οι μαθητές, έχουνε βρει τελευταία νεότερους τρόπους και αρκετά... επιστημονικούς, για να αντιγράφουν στους διαγωνισμούς. Δεν είμαι σε θέση να ξέρω, αν έχω δίκιο. Απ' ό,τι μπορώ όμως να κρίνω, νομίζω πως ασχολήθηκε μ' ένα θέμα χωρίς σημασία.

Μερικοί μαθητές, κι' αυτό συνέβαινε ανέκαθεν στους διαγωνισμούς, νομίζουνε πως μπορούν να αντιγράφουν, είτε από το διπλανό τους, είτε από το βιβλίο ή κάποιο τετράδιο και κυρίτερα από σημειώσεις, που τις κρύβουνε, με τρόπο μυστηριώδη και πολύπλοκο. Δε μ' ενδιαφέρει λοιπόν ο τρόπος, αλλά ή ρύσια του πράγματος.

Και σας ρωτώ:

— Αξίζει τον κόπο να αντιγράψω κανείς;

Πριν δώσουμε την απάντηση, ός κάνουμε μια σειρά από σκέψεις, για να δούμε που θα καταλήξουμε.

Ο μαθητής — άμελης ή επίμηλης — για να βελήσει να αντιγράψει στους διαγωνισμούς, θα πη ότι δεν έχει κατάλληλα προπαρασκευαστή. Το καλύτερο λοιπόν είναι να διαβάσει. Άς παραδεχτούμε όμως πως δεν του έμεινε ο απαιτούμενος καιρός και γι' αυτό δεν έκανε το διάβασμα που ήθελε. Θα είναι λοιπόν μέτρια παρασκευασμένος.

Το καλύτερο τότε που έχει να κάνει, είναι να πάη στίς εξετάσεις του, με καθαρή τη σκέψη και με πεποίθηση στον εαυτό του. Αυτό όμως πρέπει πάντα να το κάνει,

είτε διάβασε, είτε όχι. Να φθάνετε στο θρανίο ψυχραίοι, και κεφαίοι και με το μυαλό καθαρό. Τότε, όπωσδήποτε κάτι θα γράψετε. Ίσως όχι άριστα, αλλά πάντα καλά. Πολλές φορές, με την αγωνία που έχετε, τα χάνετε και δεν μπορείτε να γράψετε ούτε αυτά που ξέρετε. Στην κόλλα του διαγωνισμού θα φανή αν είσατε διαδασμένος ή όχι, έστω κι' αν κάτι το παραλείψετε. Ο καθηγητής, κοιτάζει πιο πολύ τη διατύπωση και τον τρόπο που εκφράζετε τη σκέψη σας.

Θυμάμαι τον καθηγητή μου στα θρησκευτικά, το Νίκο Καλογερόπουλο, που ήταν και γνωστός θαλασσογράφος και κατόπιν διευθυντής Τεχνών στο ύπουργείο Παιδείας. Πέθανε πέρυσι και πολύ λυπηθήκαμε όλοι οι παλιοί μαθητές του. Στίς εξετάσεις, τις πιο πολλές φορές μόνος του μάς έπότησε και δεν έδειχνε να τον ενδιαφέρει πολύ ή αντιγραφή. Ένω έκανε πως διάβαζε, το μάτι του έπαιζε κι' αντιλαμβάνονταν τους αδιάβαστους και την παραμικρότερη ύποπτη κίνηση. Δεν έδειχνε όμως τίποτα και με ήρεμία αντιμετώπιζε το μαθητή. Κάποτε λοιπόν που πήρε είδηση κάποιον να αντιγράψει, τον πλησίασε και χωρίς να δείξει πως τον είδε, του λέει.

— Μήπως δυσκολεύεσαι σε τίποτα;

— Ναι, κάτι δε θυμάμαι.

— Πώς! Αφού σε εξήτασα στο ίδιο θέμα και το ήξερες. (Νομίζω πως δεν ήτανε κεινο το ίδιο θέμα).

— Ναι! Τώρα το ξεχάσα, είπε ο μαθητής.

— Θα το θυμηθείς. Για προσπάθησε.

Ο μαθητής, βρήκε πάλι την ψυχραιμία του κι' έγραψε το θέμα. Ένω με την αγωνία που θα είχε να αντιγράψει, μάλλον θα τα έχανε και θα έγραφε άσχημα.

Αλλά και με τον κόπο που καταβάλλει κανείς, για να αντιγράψει σε διάφορα μικρά χαρτάκια το μαθημα ή να σκεφθεί διάφορους τρόπους, μαθαίνει αυτό που θέλει, χωρίς να το καταλάβει. Ίσως κι' ή ώρα που χρειάζεται ο μαθητής για να εξασφαλίσει όλα αυτά τα... μυστήρια, είναι αρκετή για να μάθαι αυτό που δεν ξέρει.

Γενικά, ο μαθητής που πάει ν' αντιγράψει, έχει τέτοια ψυχική ταραχή, που τα χάνει και δεν μπορεί να γράψει ούτε αυτά που ξέρει. Άς αφήσουμε, που αν τον ανακαλύψει ο καθηγητής, που, το πιο συχνά, τον ανακαλύπτει, θα μηδενισθεί.

Μεγαλύτερη ψυχραιμία, χρειάζεται στους φοιτητές που δίνουν εξετάσεις προφορικές στο Πανεπιστήμιο και στα άλλα ανώτατα ιδρύματα. Εκεί, καθώς θα έχετε άκουσει, πολλοί πέρασαν έχοντας εμπιστοσύνη στο... θάρρος τους. Και, αντίστροφα, αρκετοί απορρίφθηκαν γιατί τα έχασαν.

Να όπλισθε λοιπόν κι' εσείς, με ψυχραιμία και θάρρος, με πεποίθηση στον εαυτό σας και το κυριότερο, έχοντας μελετήσει, τώρα που θα πάτε στίς εξετάσεις σας και να είσατε βέβαιοι πως θα πετύχετε. Μην κοπιάσετε να σκεφθείτε για το πως θ' αντιγράψετε. Σαν καλά παιδιά, να πάτε διαδασμένοι. Κι' αν κάποιο θέμα δεν το κατέχετε καλά, προσπαθήστε. Κάτι περισσότερο θα καταφέρετε από την αγωνία για την αντιγραφή.

Κι' αν θέλετε τώρα την απάντησή μου στο ερώτημα, νομίζω πως δεν αξίζει τον κόπο να προσπαθήτε ν' αντιγράψετε. Αυτό δεν το λέγω τώρα που είμαι μεγάλος. Το έφαρ μόλις κι' όταν ήμουνα μαθητής.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

από τη μύτη στο σαγόνι. Σ' αυτόν τον τύπο του προσώπου, που μάθατε να σκισάρετε, αν κάνετε λίγες αλλαγές,

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Όπως θα θυμάστε, στα προηγούμενα τεύχη μας, είχαμε σκισάρει χωριστά, τα μέρη που αποτελούν το πρόσωπο. Εάν τώρα ενώσουμε αυτά τα μέρη, εάν, δηλαδή, το αυτί, το μάτι, τα χείλη, τη μύτη, τα ενώσουμε με κατάλληλες γραμμές, θα έχουμε σκισάρει το «προφίλ» του ανθρώπινου προσώπου (σχ. 19). Σημειώστε, πως θ' αρχίσουμε από το μάτι, όπως βλέπετε στο πάνω μέρος αριστερά του σχήματος 19, θα προσθέσουμε το φρύδι, ύστερα τη μύτη, το στόμα, και το σαγόνι. Προσέξτε να φτιάξετε την απόσταση από το φρύδι στη μύτη, ίση με την απόσταση

μπορείτε να ζωγραφίσετε οποιοδήποτε «τύπο» προσώπου θελήσετε.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Σε μια μακρινή κι άγνωστη χώρα, ζούσε ένας βασιλιάς πολύ κακός και τζαναμπέτης. Όλα του φταίγανε, όλα τον ενοχλούσαν. Έτσι, κάποτε του κόλλησε η ιδέα, πως πάσχει από βαρεία κι επικίνδυνη αρρώστεια. Έπεσε, λοιπόν, στο κρεβάτι και φώναξε τους καλύτερους γιατρούς του παλατιού να τον ιατρεύουν.

— Πού πονάς, αφέντη; τον ρωτούσαν.

Μα εκείνος πονούσε παντού και πουθενά. Τον βλέπαν οι γιατροί να τρώει όλημερίς κοτόπουλα κι αρνιά και δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως είχε την παραμικρή αρρώστεια. Όποιος όμως τολμούσε να φέρη αντίρρηση στον άρχοντα και να επιμείνει πως τίποτα δεν είχε, εκείνος του έκοβε το κεφάλι.

Είμαι βασιλιάς και ξέρω πως είμαι άρρωστος, τους φώναζε.

Κι' ο καιρός περνούσε κι' οι γιατροί της χώρας λιγοστεύανε.

Τέλος, από κάποια μακρινή πολιτεία φτάσανε και δυο γιατροί, ξακουστοί για την πολλή τους γνώση.

Ο ένας, ψηλός, λιγνός, με χοντρά γυαλιά, ήταν πολύ φτωχός, γιατί δεν έπαιρνε ποτέ λεπτά απ' τους άρρωστους του. Το χρήμα δεν τον ενίαζε. Η ζωή του κυλούσε ήσυχα, ανάμεσα στα έπισημονικά του διβλία και τους φτωχούς.

Ο άλλος, χοντρός, πλαδαρός, με τα δάχτυλα στολισμένα από πολύτιμα πετράδια, ήταν πλούσιος. Προβλήματα και δυσκολίες δεν υπήρχαν γι' αυτόν. Έπαιρνε γερή πληρωμή από τους άρρωστους, όταν αυτοί γινόνταν καλά. Όταν πάλι πεθαίνανε πάνω στη θεραπεία, δεν έχανε την αμοιβή του. Την έπαιρνε διπλή από τους κληρονόμους του μακαρίτη.

Στο βασιλικό κοιτώνα, μπήκε λοιπόν πρώτος ο χοντρός, με υποκλίσεις και κολακείες.

— Βγάλε τη βασιλική σου γλώσσα, βασιλιά!

Την έβγαλε.

— Κλείσε τα βασιλικά σου μάτια.

Τάκλεισε.

— Σήκωσε το βασιλικό σου πόδι.

Το σήκωσε.

— Υστερα, ο χοντρός γιατρός τράβηξε το διπλό του προγούλι κι' είπε χαμογελαστά:

— Βασιλιά κι' αφέντη μου, είσαι γερός σαν τον ταύρο και τέτοια υγεία δεν ξαναείδα.

Τρελός απ' το θυμό του, ο βασιλιάς τον πετάει έξω με τις κλωτσιές και προστάζει να του κόψουν το κεφάλι.

— Υστερα μπαίνει κι' ο λιγνός γιατρός. Με την πρώτη ματιά που έρριξε, κατάλαβε μεμιάς, ποιά ήταν η αρρώστεια που έτρωγε το βασιλιά.

— Βασιλιά μου, είπε, είσαι πολύ άρρωστος και γι' αυτό να γίνης καλά, πρέπει να τυλιχτής με πουκαμιά, φορεμένη από άνθρωπο χαρούμενο κι' ευτυχισμένο. Άλλιώς θα πεθάνης.

Διατάζει τότες ο βασιλιάς τους στρατιώτες του, να γυρίσουν σ' όλη τη χώρα και να του βρουν την πουκαμιά ευτυχισμένου ανθρώπου, να τη φορέσει, να γίνη καλά.

Περνάνε μέρες, περνάνε μήνες, και πουθενά δε βρίσκουν οι στρατιώτες άνθρωπο ευτυχισμένο. Όσοι ήταν πλούσιοι

κλαίγανε γιατί δεν είχαν περισσότερα λεπτά. Όσοι πάλι ήταν φτωχοί και πεινούσαν οι φαμίλιές τους, ούτε να σκεφτούνε μπορούσαν, τί θα πη ευτυχία.

Μια μέρα, αφού περπατήσανε βδομάδες ολόακες, δυο στρατιώτες απαντήσαν ένα ζητιάνο, ξαπλωμένο στο χορτάρι. Ο ζητιάνος άλλοτε γέλαγε, άλλοτε τραγουδούσε κι' άλλοτε κουδέντιαζε με τα πουλιά.

Οι στρατιώτες κοντοσταθήκανε ξαφνιασμένοι.

— Γιατί γελάς, άνθρωπε; ρώτησαν.

— Είμαι χαρούμενος, αφέντες μου, είπε ο κουρελής.

— Και γιατί είσαι χαρούμενος, αδερφέ μου;

— Γιατί δεν έχω καμιά έγνοια. Είμαι μόνος κι' ανάλαφρος σαν το πουλί. Η ζωή είναι όμορφη, την αγαπώ.

— Επί τέλους, είπαν οι στρατιώτες μ' ένα στόμα. Έλα, άνθρωπε χαρούμενε κι' ευτυχισμένε! Δώσε μας το πουκάμισό σου να γιαντρώμε το βασιλιά μας.

— Το πουκάμισό μου! Χά, χά, σά. Μετά χαράς, αφέντη μου, θα το έδινα να γιαντρευτή ο βασιλιάς. Άλλα μακάρι να είχα πουκάμισο! Καθώς το βλέπει η χάρη σου, είμαι σχεδόν γυμνός.

Κι' οι δυο στρατιώτες γυρίσανε πίσω στο παλάτι κι' είπαν στο βασιλιά με το νι και με το σίγμα τα όσα είδαν κι' άκούσαν από το ζητιάνο.

Τότε ο βασιλιάς ντράπηκε, ντράπηκε πολύ, για την πλεονεξία και την ανύπαρκτη αρρώστεια του. Ντράπηκε, αφού την ώρα που βασίλευε στον κόσμο τόσο δυστυχία, εκείνος που είχε όλα του τα καλά ήταν δυστυχισμένος.

Σηκώνεται λοιπόν από το κρεβάτι στη στιγμή, βγαίνει από το παλάτι του και μοιράζει στους φτωχούς τα πλούτη του και τα καλά του.

Όλη η χώρα αντήχησε τότε από τα χαρούμενα γέλια των ανθρώπων. Και ζήσανε κείνοι καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η γεύση

Η ΑΙΣΘΗΣΗ της γεύσης είναι πολύ πιο ανεπτυγμένη στο παιδί, παρά στους μεγάλους. Κι' αυτό, γιατί πάνω στη γλώσσα των παιδιών υπάρχουν περισσότεροι γευστικοί κάλυκες, φιλά-ψιλά εξογκώματα, παρά στη γλώσσα των μεγάλων. Οι γευστικοί κάλυκες είναι οι πομποί, που στέλνουν στο μυαλό του ανθρώπου το μήνιμα της γεύσης.

Τα δέντρα και η βροχή

ΤΑ δέντρα θέλουν βροχή. Μη φανταστήτε όμως, πως κάθονται κει ριζωμένα, χωρίς να βοηθάνε τη φύση να τα ποτίσει. Οι ρίζες τους ρουφάνε από τη γη υγρασία. Και, μέσα από τα κύτταρα, τη στέλνουνε στη φυλλωσιά τους. Υστερα, η υγρασία βγαίνει στον αέρα μέσα από τους πόρους των φύλλων. Όταν μάλιστα φυσάει νοτιάς, η ποσότητα της υγρασίας των δέντρων είναι πολύ μεγάλη. Τέλος, με τη ζεστασιά του ήλιου η υγρασία γίνεται ατμός, έπειτα σύννεφο, που διαλύεται με τη σειρά του και πέφτει πάλι στη γη σά βροχή.

Η χειραψία

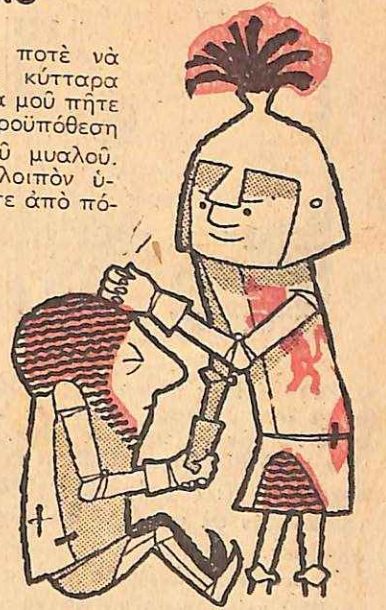
Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ με το σφίξιμο του δεξιού χεριού κρατάει από τον πολύ παλιό καιρό. Φυσικά, όπως τίποτα δε γίνεται χωρίς αίτια, έτσι και τούτη η συνήθεια γεννήθηκε από μια πρακτική ανάγκη. Δίνοντας το χέρι οι άνθρωποι του παλιού καιρού, φανερώνανε τη φιλική τους διάθεση, που την απόδειχνε το γεγονός πως δεν κρατούσαν στα χέρια τους κανένα όπλο.

Το πουλάρι

ΟΙ ΣΟΙ από σάς ζουνε στην ύπαιθρο, θα' έχετε δει άλλο παρατηρήσει, πως το πουλάρι κοιμάται πάντα ακουμπισμένο στην πλάτη της μητέρας του. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης είναι πολύ αναπτυγμένο στα ζώα όσο μικρά κι' αν είναι. Έτσι, η παραμικρή απότομη κίνηση της μητέρας του, ειδοποιεί το πουλάρι πως κάποιος κινδυνός το απειλεί και, ταυτόχρονα, το προστατεύει με το σώμα της.

Το μυαλό

ΣΚΕΦΘΗΚΑΤΕ ποτέ να μετρήσετε τα κύτταρα του μυαλού σας; Θα μου πείτε πως απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ύπαρξη του μυαλού. Σύμφωνα. Όταν λοιπόν υπάρχει μυαλό, ξέρετε από πόσα κύτταρα αποτελείται; Απ' ο δώδεκα δισεκατομμύρια! Σπουδαίο ε; Και να σκεφτήτε πως όλα αυτά τα κύτταρα είναι αρμονικά τοποθετημένα στους ιστούς που τα συνδέουν μεταξύ τους με το υπόλοιπο σώμα, τα φέρνουν σ' έπαφή με τον εξωτερικό κόσμο και τους επιτρέπουν να επιδρουν πάνω στους μύς και στα διάφορα όργανα του σώματός σας. Φανταζόσαστε λοιπόν ποτέ τέτοιον πλούτο;

Ο σκατζόχοιρος

Ο σκατζόχοιρος κολυμπάει περίφημο στην επιφάνεια του νερού. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τ' άγκάθια του είναι κοφια από μέσα και του χρησιμεύουν σαν ένα είδος σωσίβιου.

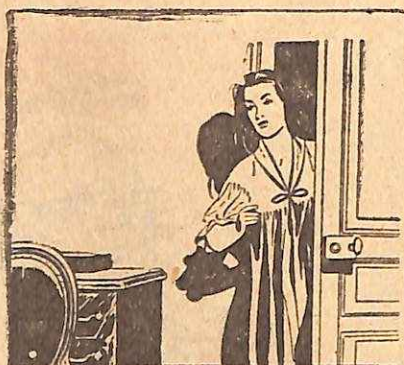
Ρεκór αλόγων

ΟΙ αθλητικές επιδόσεις δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο του ανθρώπινου είδους που τόσο τις ανέπτυξε. Το παγκόσμιο ρεκór του άλματος εις μήκος κατέχεται από ένα ολλανδικό αλόγο. Το προηγούμενο ρεκór το είχε ένα ισπανικό αλόγο με 8 μέτρα. Το νέο είναι τώρα 8 μέτρα και 80 εκατοστά.

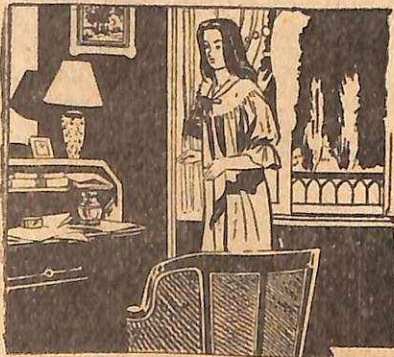
Ανήσυχες Διακοπές

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΚΤΗ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

73) Η Εύα ήξερε πώς ο δόκτορας έμενε στο διπλανό δωμάτιο. Αποφάσισε λοιπόν να πάει να ψάξει, μ' όλο που αυτό δεν ήτανε βέβαια και πολύ εύγενικό. Τα φερσίματα του δόκτορα την έβαζαν σε μεγάλες σκέψεις κι' ανησυχίες.

Γλίστρησε αθόρυβα στη σκοτεινή κάμαρα κι' άρχισε να ψάχνει τα συρτάρια ένα-ένα. Από τ' ανοιχτό παράθυρο το φεγγαρόφωτο χυνόταν άπλετο στο δωμάτιο του δόκτορα. Τα χέρια της μαντεύανε τί είχανε μέσα τα συρτάρια.

74) —Τίποτα το ασυνήθιστο, μουρμούρισε η Εύα. Φαίνεται πως ο φιλάρκος μας ξέρει να φυλάγεται.

Ετοιμαζόταν να κλείσει το συρτάρι, όταν στο βάθος του ξεχώρισε ένα κουτάκι. Τό πήρε και τ' άνοιξε.

Το κουτί είχε μέσα κάτι χαπάκια. Πλησίασε λίγο στο παράθυρο και διάβασε την ετικέτα. «Δηλητήριο για λυσσασμένα σκυλιά».

—Όποτε αυτό ήταν, είπε μέσ' απ' τα δόντια της. Ο Ντίκ ένοχλούσε το γιατρό. Γιατί όμως;

75) Στριφογύρισε λίγο το κουτί στα δάχτυλα κι' αναστέναξε.

—Καημένε Ντίκ, τώρα ξέρω το φονιά σου.

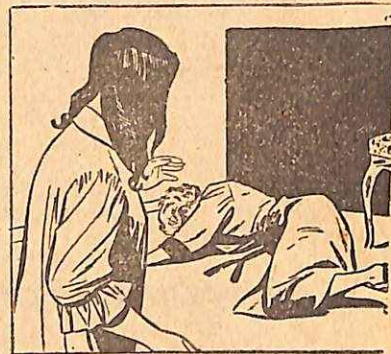
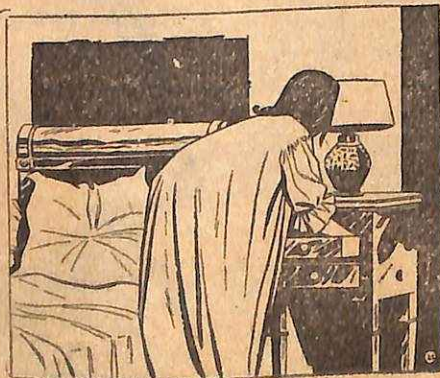
Γύρισε κι' έβαλε το κουτί στη θέση του. Ξάφνου ή σιωπή της νύχτας έσπασε από το θόρυβο μιάς μηχανής.

—Ο δολοφόνος του Ντίκ θα τελειώσει, όπως φαίνεται, τη συζήτησή του με το μοτοσυκλετιστή. Καιρός να του δίνω, είπε μέσα της η Εύα.

Έρριξε μια γρήγορη ματιά γύρω της για να βεβαιωθεί. Όλα ήταν εν τάξει. Τίποτα δε μαρτυρούσε πως περσσε από κεί, πως έψαξε τα συρτάρια του γιατρού, πως ανακάλυψε το κουτί με τα φονικά χάπια.

76) Πάνω στα χαλίκια ακουγόταν το άνεμελο περπάτημα του δόκτορα Χάρμαντ. Η Εύα πλησίασε στην πόρτα με προφύλαξη και μισάνοιξε. Στο διάδρομο επικρατούσε απόλυτη ήσυχία. Με δυο πηδήματα βρέθηκε έξω. Την ίδια στιγμή, ακούστηκε ο δόκτορας που έμπαινε στην είσοδο. Πατώντας στις μύτες των ποδιών της, η Εύα έτρεξε στο δωμάτιό της, συγκρατώντας και την αναπνοή της ακόμα. Έπιασε το πόμολο κι' άνοιξε την πόρτα της κάμαράς της.

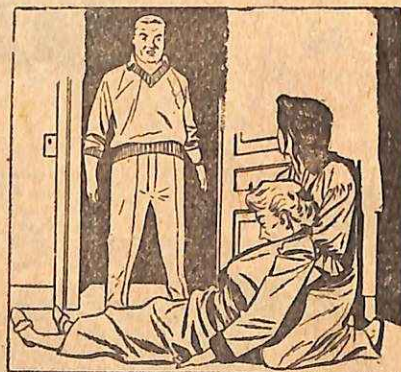
77) Καθώς άναβε το φώς, μια τρομαγμένη φωνή βγήκε απ' το λαρύγγι της.

Στο πάτωμα ήταν πεσμένη μπρούμυτα μια γυναίκα. Η Εύα έσκυψε άπάνω της.

—Η δεσποινίς Τίκερ!

Η Εύα την γύρισε ανάσκελα, κόλλησε το αυτί της στο στήθος της. Η καρδιά της χτυπούσε κάπως αδύνατα.

Έπιασε την αναίσθητη γυναίκα άπο τις μασχάλες για να την ξαπλώσει στο κρεβάτι, όταν στο άνοιγμα της πόρτας φάνηκε ο δόκτορας.

78) —Τί τρέχει; ρώτησε ανήσυχος.

—Αυτό προσπάθω να καταλάβω, αποκρίθηκε η Εύα νευριασμένη. Βγήκα μιά στιγμή από το δωμάτιό μου να πάω στην τουαλέτα και γυρνώντας τη βρήκα πεσμένη αναίσθητη.

Εκείνη τη στιγμή, η δεσποινίς Τίκερ άνοιξε τα μάτια. Βλέποντας άπό πάνω της την Εύα, ανασηκώθηκε κι' είπε θυμωμένη:

—Για τ' όνομα του Θεού, δεσποινίς Σαρλέ. Τί άνόητα άστειά είν' αυτά;

—Πώς είπατε; έκανε η Εύα κατάπληκτη.

Η δεσποινίς Τίκερ ανάκαθισε στο πάτωμα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.: Η Εύα Σαρλέ, ιδιωτική ντέτεκτίβ άναλαμβάνει να ξεκαθαρίσει τί γίνεται στην «Ακτή των Γλάρων», στο χωριό «Έξι Καμίνια». Την πρώτη βραδιά ανακαλύπτει έναν πληγωμένο, που έξαφανίστηκε όσο να είδωποιήσει την Αστυνομία. Την άλλη μέρα ανακαλύπτει πάνω στην άμμο ίχνη αίματος και παίρνει ένα άνώνυμο απειλητικό γράμμα. Χωρίς να δώσει σημασία, γυρνάει στο ξενοδοχείο της, όταν ξάφνου ένα φορτηγό προσπαθεί να την σκοτώσει. Αργότερα άκούει μία συνομιλία του δρ Χάρμαντ μ' ένα μοτοσυκλετιστή και γυρίζοντας στο ξενοδοχείο, βρίσκουν το σκύλο νεκρό. Η Εύα άρχίζει να παρακολουθή το γιατρό.

79) Στο μεταξύ, οι ύπόλοιποι ένοικοι έγνησαν άπό τη φασαρία κι' έτρεξαν στην άνοιχτή πόρτα της Εύας.

—Σας έπαναλαμβάνω πως δεν έπιτρέπω τέτοια άστειά, φώναξε η δεσποινίς Τίκερ. Μά δεν είναι σπíti αυτό! Όταν δεν υπάρχει σκύλος να σε ξυπνάει, υπάρχει μοτοσυκλέττα. Ήταν αδύνατο να κοιμηθώ και καθώς είδα φώς κάτω απ' την πόρτα σας, σκέφτηκα να σας ζητήσω κανένα καταπραύντικό. Χτύπησα την πόρτα, μα καθώς δεν άπαντήσατε άνοιξα. Την ίδια στιγμή το φώς έσβησε και κάποιος μ' έρριξε χάμω. Τόσο τρόμαξα, που λιποθύμησα.

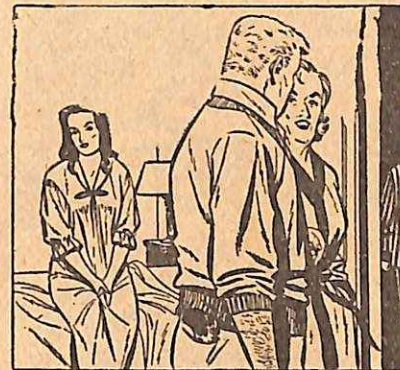
80) —Καλά και άγια όλ' αυτά, δεσποινίς Τίκερ. Άλλά εγώ είχα βγει άπό το δωμάτιό μου.

—Μπορεί να σκοντάψατε πάνω στην πόρτα, αντίσκοψε ο δόκτορας, και καθώς ήταν σκοτεινά νομίσατε πως σας σπρώξανε. Καλύτερα να πηγαίνουμε για ύπνο.

Ο δόκτορας έσκυψε κι' ανασήκωσε τη δεσποινίδα Τίκερ. Καθώς τραβήχτηκε το πουλόβερ του, άπό την τσέπη του πανταλονιού του ξεπρόβαλλε ή λαβή ενός περιστρόφου.

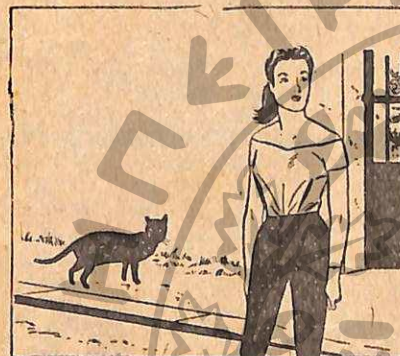
—Παίξει και τους καουμπούδες, λοιπόν ο δόκτορας, σκέφθηκε.

Οι ένοικοι καληνύχτισαν κι' άποτραβήχτηκαν στα δωμάτιά τους.

81) —Άς δούμε τώρα τί γίνηκε στ' αλήθεια, συλλογίστηκε όταν έμεινε μόνη. Ή που λέει την αλήθεια ή δεσποινίς Τίκερ και κάποιος βρισκότανε στο δωμάτιό μου όταν έλειπα, άφου εγώ δεν είχα άνάψει φώς ή... λέει ή ίδια ψέματα. Σ' αυτή την περίπτωση πρέπει να ενδιαφέρεται πολύ για μένα. Και τί άπό τα δυο έγινε; Ούφ, πραγματική σπαζοκεφαλιά. Τό καλύτερο άπ' όλα είναι να κοιμηθώ. Αύριο βλέπουμε.

Λίγα λεπτά αργότερα κοιμότανε βαθεία. Στο ξενοδοχείο όλα ήταν ήσυχια.

82) Την άλλη μέρα σηκώθηκε πολύ πρωί. Και συλλογίστηκε πως έπρεπε να παρακολουθήσει το πήγαιν' ελα των ενοίκων. Ο ύποπτος αριθμός 1 ήταν ο δόκτορας. Αυτός όμως γύριζε μόνο με αυτοκίνητο κι' αυτό δυσκόλευε τα πράγματα. Αποφάσισε λοιπόν να παρακολουθήσει πρώτα την δίδα Τίκερ.

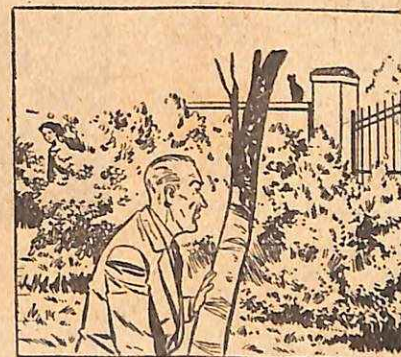
Πήρε το δρόμο που έβγαζε στην παραλία κι' ύστερα, κάνοντας μία μεγάλη βόλτα μέσα άπ' τα χωράφια, ξαναγύρισε στο ίδιο σημείο. Κρυμμένη πίσω άπό κάτι θάμνους, παρακολουθούσε όλη την κίνηση του ξενοδοχείου.

83) Προχώρησε λίγο σκυφτά και ξάφνου είδε κατάπληκτη πως δεν ήταν ή μόνη που ενδιαφερόταν για την είσοδο του ξενοδοχείου. Κρυμμένος πίσω άπό ένα δέντρο βρισκόταν ο κύριος Ρουά!

Την άλλη στιγμή, φάνηκε στην έξοδο της ή δεσποινίς Τίκερ.

Ο κύριος Ρουά την άκολούθησε με χίλιες δυο προφυλάξεις.

—Μπά; Τί είναι πάλι τούτο; μουρμούρισε ή Εύα. Και κρατώντας μία λογική άπόσταση, άκολούθησε τόν κύριο Ρουά.

84) Προχώρησαν έτσι πολλήν ώρα. Ο Ρουά έπαιζε κρυφτούλι με την Τίκερ κι' ή Εύα με τόν Ρουά. Ξάφνου, η πλάτη του πρώην διοικητού χάθηκε. Η Εύα σάστισε. Κατά που να πήγαν άραγε; Η κοπέλλα κοντοστάθηκε λίγο μέσα στο ξέφωτο. Να την είχανε δει τάχατε; Δύσκολο να τό πιστέψει. Σ' αυτή την περίπτωση, γιατί να χαθούνε; Τό κεφάλι της πήγαινε να σπάσει. Ποτέ σ' όλη της τη ζωή, δεν είχε βρεθί άνακατεμένη σε τόσο σκοτεινή κι' άλλοπρόσκλητη ύπόθεση.

(Συνεχίζεται)

Η ΔΙΕΘΝΗΣ Έκθεση των Βρυξελλών, που άνοιξε στις 17 Απριλίου, είναι η πρώτη μεταπολεμική Διεθνής Έκθεση στο είδος της. Και λέμε στο είδος της, επειδή δεν είναι εμπορική έκθεση. Στο πέρασμα των αιώνων, σ' όλες τις χώρες, οι διεθνείς ή τοπικές εκθέσεις γίνονταν με τη μορφή των εμποροπανηγύρεων ή των παζαριών. Κρατά ή παράδοσή τους από τη Βιβλική εποχή, από τις αρχαίες Ινδίες και τα μεγάλα παζάρια του Νίζι Νοβγκόροντ και της Λειψίας.

Η Διεθνής Έκθεση των Βρυξελλών δεν βρίσκεται μέσα σ' αυτή την παράδοση. Είναι στην ουσία της έξω από τους εμπορικούς ανταγωνισμούς, αλτρουϊστική και ανθρωπιστική, αφού σκοπός της είναι να δείξει τα επιστημονικά θαύματα, που πραγματοποιήσε κάθε μία από τις σαράνταπέντε χώρες που παίρνουν μέρος σ' αυτήν. Προσπάθειά της είναι: Ν' αποκαταστήσει τις ανθρωπίνες αξίες στη σωστή τους θέση. Νά δημιουργήσει έδαφος για κατανόηση ανάμεσα στα διάφορα έθνη. Νά βοηθήσει, ώστε να δημιουργηθεί ένας πιο ανθρωπίνος κόσμος, όπου να είναι και πάλι κυρίαρχος ο άνθρωπος, αφού αυτός δημιουργεί τη μηχανή, την επιστήμη και την τέχνη.

Σύμβολο για τα κατορθώματα του νου και του χεριού του ανθρώπου, υψώνεται στο κέντρο της Έκθεσης το «Ατόμιουμ»: Γιγάντιο οικοδόμημα, που μόνο έπειτα από τον Πύργο του Αιφελ μπορεί να τοποθετηθεί ως κτίριο. Στην υψηλότερη από τις έννεα γιγάντιες σφαίρες που κρατά στην κορυφή του, φιλοξενεί ένα τεράστιο έστιατόριο, ενώ στις άλλες σφαίρες είναι έκθεσιμα τα πιο σύγχρονα επιστημονικά μηχανήματα και όργανα. Το «Ατόμιουμ» έχει ύψος 102 μέτρα. Ανεβαίνει κανείς ως εκεί με τον ταχύτερο ανελκυστήρα του κόσμου, μέσα σε 20 δευτερόλεπτα. Τα σπουδαιότερα περίπτερα μέσα στην Έκθεση είναι: Το Αμερικανικό, το μεγαλύτερο κυκλικό οικοδόμημα του

Η Διεθνής Έκθεση των Βρυξελλών

Το «Ατόμιουμ», το επιβλητικό οικοδόμημα, που κοσμεί στο κέντρο της Διεθνής Έκθεσης των Βρυξελλών, με τις έννεα γιγάντιες σφαίρες του.

πίπεδο με κρεμαστή στέγη και πλευρές 150X22 μέτρα. Το τολμηρότατο περίπτερο της Εταιρίας Φίλιπς, σε σχήμα χάρτινου πετεινού, δημιουργία του Γάλλου αρχιτέκτονα Λε Κορμπουζιέ.

Τα σπουδαιότερα από τα θαύματα της επιστήμης που υπάρχουν στην Έκθεση είναι: ο αμερικανικός ηλεκτρονικός εγκέφαλος «Ραμάκ», που απαντά σε ερωτήσεις με ιστορικό περιεχόμενο, το πανομοιότυπο του «Σπούτνικ», η περίφημη αγγλική στήλη «Ζήτα», που μ' αυτήν παράγεται θερμοκρασία 5 εκατ. βαθμών, ο σοβιετικός τόνος, που ακούει σε οδηγίες που μεταδίδονται από δίσκο γραμμοφώνου, η «όβνη της τηλεψίας», που μ' αυτήν οι επιστήμονες μπορούν να διαγνώσουν τους όγκους του εγκεφάλου κλπ.

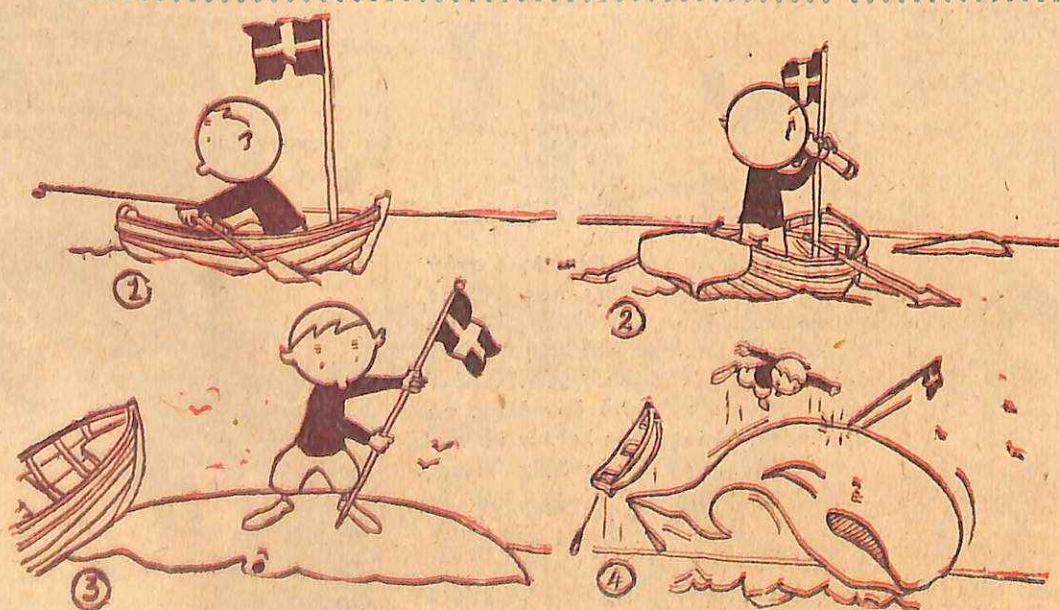
Εκτός από τις μεγάλες επιστημονικές κατακτήσεις, η Διεθνής αυτή Έκθεση είναι μια αληθινή πινακοθήκη της τεχνικής προόδου στην καθημερινή ζωή.

Στο αμερικανικό περίπτερο π.χ. υπάρχει ένα κέντρο με δημιουργικά παιχνίδια για παιδιά. Άλλα και πολλά άλλα περίπτερα δείχνουν ένδιαφέρον για τα παιδιά, όπως κούκλες, αθλητικά τμήματα κλπ. Υπάρχουν

παιδικόι σταθμοί ή κήποι με τέτοια πολυτέλεια, με τόσα έφοδια, που καταντούν να μοιάζουν σαν τόπος όνειρου, με τὰ λουλούδια και τὰ τέλεια παιχνίδια τους, από τις τραμπάλες ως τους κύβους και τὰ αυτοκινητάκια.

Τη θέση τους έχουν επίσης όλες οι ανθρωπίνες ικανότητες, από τις πιο στοιχειώδεις, όπως η μαγειρική και το πλύσιμο έως τις πιο πνευματικές, όπως η Μουσική και η Τέχνη. Έτσι, δίσκοι, όρχηστρες, συναυλίες, πορτραίτα, μουσικές διδολογίες, χειρόγραφα, ζωγραφικοί πίνακες και έργα διασήμων συγγραφέων κοσμούν τὰ διάφορα περίπτερα.

Ο
Πατάτας
άνακα-
λύπτει
τη
Νέα Γη!

Μυθιστόρημα Του ΜΑΡΤΙΝ ΓΚΡΕΓΚ 24ο

Ο Μάικ έκανε να χτυπήσει, αλλά τον έμπόδιζε το πλήθος. Η ζημιά είχε γίνει. Κάμποσα άπειλητικά πρόσωπα γυρίσανε καταπάνω του. Κάποιος κοντά στον ώμο του έβγαλε τότε μια κραυγή. Με μια ματιά, ο Μάικ είδε ν' αστράφτη ματωμένο το μαχαίρι του Άννα και κατόπιν ένωσε να τον ρίχνουν πίσω, στον καλαματώ τοίχο του πίσω σπιτιού. Ο τοίχος έπεσε και μέσα σε μια στιγμή κάπου είκοσι κορμιά βρεθήκανε χάρω, μαζί με τον τοίχο στο σκοτάδι.

Γρήγορα, γρήγορα, του σφύριξε ο Άννα στ' αὐτί. Τον άρπαξε και τον έσυρε στην άλλη μεριά του σπιτιού, όπου υπήρχε μια πόρτα. Μέσα στην άναταραχή και στο σκοτάδι δεν μπορούσαν να ξεχωρίσει ποιος ήταν φίλος και ποιος έχθρος και οι σερίγκουέρο χτυπιόνταν ανάμεσά τους, πολλή ώρα έπειτα από το ξεγύστημα του Μάικ και του Άννα, που περάσανε το δρόμο και καταφύγανε στο φιλικό κα ταφύγιο της ζούγκλας.

Πάμε τώρα για τους σπόρους; ρώτησε ο Άννα.

Ο Μάικ κούνησε το κεφάλι του. Δεν αφήνω το Μελικάντη σε τουτο το καράδι.

Ο Άννα αποδοκίμασε τούτη την απόφαση. Ωστόσο άκολούθησε το Μάικ, που από άλλο δρόμο περνούσε μέσα από τη ζούγκλα τραβώντας για την προκυμαία. Το μυαλό του γεννούσε διάφορα σχέδια. Μόλις όμως τὰ συλλογιζότανε, τὰ παρατούσε. Τέλος, έφτασε στην άκρη της ζούγκλας, παρπέρα από τον κυματοβράστη.

Ο Ντόμ Χοσέ βρισκόταν ακόμα στην κουβέρτα του καραβιού. Ο Μελικάντη στεκόταν άταραχος στην κάτω νέφυρα. Κάπου δέκα γιάρδες ήταν η απόσταση που χώριζε τον έναν από τον άλλον. Ο Μελικάντη φαινόταν πέρα για πέρα ύποταγμένος, σκυμμένος, ζαρωμένος.

Ξαφνικά, κουνήθηκε.

Τόσο γρήγορα, τόσο έλαφρά, δεν θα μπορούσε, χωρίς άλλο, να σαλέψη δάσκαλος χορού. Κανένας λαποδύτης στον κόσμο δε θα μπορούσε τόσο επιδέξια ν' άρπάξει πορτοφόλι από τσέπη, όσο επιδέξια τράβηξε ο Μελικάντη το «ματσάντο» από το μαύρο που στεκότανε στο πλευρό του. Κι' ο Περιπλανώμενος βρισκότανε κιόλας στην άκρην γέφυρα, πριν προλάβουν οι χόντρο κεφαλοι μαύροι να καταλάβουν τί γίνεται. Και καθαλλίκεψε την κουπαστή, προτού προφτάσει ο Ντόμ Χοσέ να δγάλη το βαρύ του πιστόλι.

Ο Μάικ άκουσε τον πυροβολισμό. Είδε ένα κόκκινο ρυάκι να κυλά πάνω στο ποκάμισο του Μελικάντη, στην πλάτη του. Είδε όμως την ίδια στιγμή το «ματσάντο» του Μελικάντη να καταβαίνει με τρομερή δύναμη πάνω στο λαιμό του Ντόμ Χοσέ.

Πέσανε κι' οι δυο στην κουβέρτα μπροστά στην κουπαστή. Ο Μελικάντη δε σηκώθηκε. Μήτε κι' ο Ντόμ Χοσέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΟΙ ΣΠΟΡΟΙ

Οι δύο φίλοι, ο άσπρος κι' ο Ίνδιανος ξαναπήρανε διαστικά τὰ μονοπάτια της ζούγκλας, τραβώντας για το Δάχτυλο του Διαβόλου, όπου ο Μάικ είχε συνάντηση με τους σαραπιέρος. Ο νους του Μάικ ήταν γεμάτος από τη σκηνή, που είδε πριν από λίγο. Ύστερ' από τον πυροβολισμό του Περίρα, οι μαύροι τὰ χάσανε. Πυροδο-

λούσανε στο ψαχνό, καταπάνω στο πλήθος, όπου ένας απ' αυτούς έκοψε τὰ καραδόσκοινα και το δαπόρι πήρε δρόμο, φεύγοντας με το ποταμίσιο ρέμα. Οι σερίγκουέρο σκορπίσανε τριγύρω, σαστισμένοι και τρομαγμένοι, όπου στο τέλος κατάλαβαν τί είχε γίνει. Τότε, μ' ευγενική θερμότητα, άφου είδαν τον «πατράο» τους να πεθαίνει, άποφάσισαν να γληπτήσουνε στην κηδεία του. Κι' ενώ ο Μάικ και ο Άννα φεύγανε διαστικά, οι σερίγκουέρο σπάσανε τὰ μαγαζιά, παίρνοντας κι' άλλο κατσάκα, άποφασισμένοι να συνεχίσουνε τη «φιέστα» που είχαν αφήσει στη μέση.

Κι' όσο σκέφτομαι πώς ο Μελικάντη πέθανε για χάρη τους! συλλογιζόταν ο Μάικ με άδηια. Ωστόσο, οι σαραπιέρος δεν είχανε ακόμα γυρίσει στο Δάχτυλο του Διαβόλου. Ήρθε όμως ένας μικρός και δέχτηκε να δείξει στο Μάικ το μέρος, όπου είχανε πάει να μαζέψουνε σπόρους.

Είχε πια σκοτεινιάσει για καλά, όταν ο Μάικ κι' ο Άννα φτάσανε σ' ένα μακρύ, στενό λαγκαδι. Υπήρχανε κει πολλά λαστιχόδεντρα, κι' όπως είπε ο γέρος, είχαν όλα ώριμους σπόρους. Από πάνω ακουγότανε το άπαλό ποτ-ποτ-ποτ, που κάνουνε τὰ φασόλια των σπόρων καθώς ώριμάζουν και σκάζουνε. Παντού υπήρχανε σκυμμένοι σαραπιέρος, που μαζεύανε τους σπόρους από χάρω και τους στοιβάζανε πάνω σε πελώρια μπανανόφυλλα, που τὰ είχαν απλώσει στο χάρω.

Ο Μάικ πήρε μια φούχτα και τους κοίταξε. Ήτανε γλυτεροί, καφέ με πολλά χρώματα πάνω τους.

Αυτό είναι λοιπόν το τέλος της αναζήτησης, είπε άργά.

Ο γέρος, ο άρχηγός των σαραπιέρος τον κοίταξε παράξενα. Χωρίς άλλο ο σενιόρ ήτανε τρελός. Όλος ο κόσμος γνώριζε πώς από τους σπόρους δεν έδωγανε λάστιχο. Τί άξία είχανε λοιπόν οι σπόροι; Άφου όμως ήτανε πρόθυμος να πληρώσει για μια τέτοια τρέλα... Ο γέρος σηκωσε τους ώμους.

(Άκολουθεί)

Ο θάνατος του παλληκαριού

Κόγκα δέν του αφήνει καιρό. — Που τον βρήκε το βόλι; ρωτάει. Στο στήθος για στις πλάτες; — Τον είδα με τα μάτια μου, πετάγεται ο Βασίλης ο Τόντας. Τρεις Άρδανίτες άφησε στον τόπο.

— Το βόλι είπα. Στο στήθος για στις πλάτες; Πολέμησε σά Σουλιώτης, για όχι; — Σά Σουλιώτης, θεία Γιώργαινα. Και τη λαβωματιά, στο στήθος την πήρε.

Στη θρύση, στα Τσαρίτσια (να, στην άκρη από τη χώρα μπουλουμπασιάδες κάθονταν, όλοι Μαργαριτιάδες, κι' ακούριζαν τον πόλεμο (που κάνουν οι Σουλιώτες, πώς πολεμάει ο Μπότσαρης, πώς πολεμάει Τζαβέλλας, πώς πολεμούν μικρά παιδιά, (γυναίκες σαν τους άντρες, πώς πολεμάει η Τζαβέλλαινα, (σαν τ' αξιο παλληκάρι...

Τραγουδούν και χορεύουν και κάθε τόσο πηδούν πάνω απ' τον Κωσταντή, το Μικροκωνσταντίνο, και κάθε τόσο του πετούν: — Καλό ταξίδι, αδέρφι... — Άλαφρό νάν' το χώμα σου, Κωσταντή, σαν τ' άλαφρό το λιοφύλλο...

Μες απ' τα βράχια, ψηλά, φαίνονται τώρα να κατεβαίνουν τρεις μαυροφόρες — στη μέση η θεία Γιώργαινα του Τερζή, που έρχεται να σηκώσει τον ακριβό της. Τα παλληκάρια καμώνονται το πώς δε βλέπουν. Παρά ζωηρέσουν το χορό τους, δυναμώνουν περισσότερο το τραγούδι τους.

— Όσπου οι μαυροφόρες ζυγώνουν κατά το χοροστάσι και στέκονται κεί, παράμερα, λιθωμένες, ακίνητες. Κάμποσα παλληκάρια ξεκόβονται, τρέχουν μπροστά τους.

— Ζωή σε λόγου σας, λένε.

— Η θεία Γιώργαινα του Τερζή τους κοιτάει άμυλητη, μ' ένα βλέμμα σκληρό και πικρό. — Υστερα ρίχνει το βλέμμα της ίσια πάνω από τα κεφάλια τους

και δίχως να βλέπει κανέναν, ανοίγει το στόμα της.

— Που τον βρήκε το βόλι; ρωτάει. Στο στήθος για στις πλάτες; — Τον είδα με τα μάτια μου, πετάγεται ο Βασίλης ο Τόντας. Τρεις Άρδανίτες άφησε στον τόπο.

— Το βόλι είπα. Στο στήθος για στις πλάτες; Πολέμησε σά Σουλιώτης, για όχι;

— Σά Σουλιώτης, θεία Γιώργαινα. Και τη λαβωματιά, στο στήθος την πήρε.

Η κυρά Γιώργαινα δίνει τίναγμα άλαφρό του κορμιού της και κινάει.

Το λέτε αλήθεια η για να μου φτιάξετε την καρδιά;

— Στο Θεό που πιστεύουμε και στην Παναγιά την Κλεφτρίνα, αλήθεια!

— Είμαστε πλάι-πλάι, ξαναλέει κι' ο Βασίλης ο Τόντας.

Την ίδια στιγμή, ζυγώνει ο καπετάν Κόγκα Δράκος.

— Θεία Γιώργαινα, το παιδί σου τίμησε και σένα που το γέννησε και το Σουλι που τ' άναστήσε.

— Σκοτώθηκε παλληκαρίσσια; — Σκοτώθηκε σά δικό σου παιδί.

— Τότε, πάμε.

Προχωράει, γονατίζει στις φτέρες, μπροστά στο λείψανο και ρίχνει γύρω στους άλλους το ίδιο πικρό βλέμμα.

— Άφήστε μας μόνους, λέει.

Τα παλληκάρια αποτραβιούνται παράμερα. Ένα σιγανό κλάμα ακούγεται κάμποση ώρα, που είναι μαζί κουβέντα και μοιρολόι. — Υστερα σκύβει περισσότερο κι' αγκαλιάζει το νεκρό, τον φυλάει κι' άξαφνα πετάγεται άπάνω όρθη, κι' ή φωνή της ακούγεται τώρα χωρίς σπάσιμο.

— Φέρτε μου την τριχιά!

Οι δυο μαυροφόρες θγάζουν και της δίνουν την τριχιά, που κουβαλούσαν μαζί τους. Τη βοηθούν να την περάσει από τις μασχάλες της, ενώ τα παλληκάρια σηκώνουν το λείψανο, τ' άπιθώνουν στις πλάτες της και τη βοηθάνε να τ' αλιγκωθεί.

— Βάλτε και τ' άρματά του.

Περνούν μες από τις τριχές το για-ταγάκι και τ' ντουφεκι του. — Η θεία Γιώργαινα σφίγγει τις θηλειές, δένει κόμπο τις άκρες της τριχιάς μπρος στο

στήθος της, δίνει τίναγμα άλαφρό του κορμιού της, να σιγουρευτεί πώς το λείψανο είναι καλά στερωμένο άπάνω της και κινάει.

— Πάμε, γίόκα μου, λέει.

Πίσω της, με το ίδιο άργό θημα, ακολουθούν οι δυο μαυροφόρες, κρατώντας ή μια το κεφάλι, ή άλλη τα πόδια του σκοτωμένου. Την ίδια στιγμή, τα παλληκάρια έχουν όλα σηκώσει ψηλά τα ντουφεκία τους και ρίχνουν από μία ντουφεκιά για το κατευόδιο.

— Στο καλό, Κωσταντή...

— Στην ανάπαψη του Θεού, αδέρφι...

Κι' αφήνοντας τα ντουφεκία, ξαναδίνουν τα χέρια τους σε χορό, τραγουδώντας:

— Άς έρθουν οι παλιότουρκο, (τίποτε δε μας κάνουν...

— Άς έρθουν πόλεμο να ίδουν (και Σουλιωτών ντουφεκία...

— Από κάτω οι Λιάπηδες έβλεπαν κι' έφεφταν σε συλλογή και σε λύπη.

Ντρέπονταν, που αυτοί έχασαν τόσους δικούς τους Ντρέπονταν, που αυτοί έκλαιγαν σά γυναίκες. Ντρέπονταν, που έβλεπαν τους Σουλιώτες να λαμπεκοπούν.

— Όσπου, τ' άπομεσήμερο, πήραν θάρρος κι' άρχισαν να ρωτάνε άπάνω τα παλληκάρια, τόνα και τάλλο. Τέτοια χάρη, να τους άποκριθούν, δύσκολα την κάνουν Σουλιώτες, πάρεξ κι' αν έχουν άντικρια τους παλληκαρι σωστό ή αν ει-

ναι μόνο να κοροϊδεύουν και να πειράζουν. — Όστόσο, τους Λιάπηδες του Γκιολέκα τους γνώρισαν όλους τους παλληκάρια.

— Όρε σείς Σουλιώτες, γαμο είχατε όρε ή χαρά, που χορεύατε όλη μέρα;

— Κι' ο πόλεμος, όρε Λιάπηδες, χαρά είναι για μάς.

— Και το παλληκάρι όπου χάσατε ρέ, από ξύλο ήταν; Γιατί τ' άφήσατε άκλαυτο;

— Δεν τ' άφήσαμε άκλαυτο. Το τραγουδήσαμε και το χορέψαμε...

— Μοιρολόι όμως δεν ακούσαμε.

— Έμεις τέτοια τραγούδια λέμε. Τα μοιρολόγια είναι για τις γυναίκες.

— Αυτή ή μαυροφόρα που τον φορώθηκε, μάνα του ήταν;

— Μάνα του.

— Αυτή γιατί δεν τον μοιρολόγησε;

— Από καμάρι, όρε που πέθανε παλληκαρίσσια. — Άμα τον πάη σπίτι, εκεί θα τον κλάψη...

Σε μ' άκρη λούφαζε βουλιαγμένος στην ίδια λύπη και συλλογή ο καπετάν Γκιολέκας. Τον βλέπει ο Χασάν Ταχέρ, το πρωτοπαλληκαρό του, πάλι και κάθεται δίπλα του.

— Με τέτοιους ανθρώπους, λέει, όπου μάς έφερε ο πασάς να κάνουμε πόλεμο...

και κουνάει το κεφάλι του.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

πρόκειται για σκάνδαλο και ο άτυχος Γκαρσία κινδύνευε να συντριβή από το διάσημο αντίπαλό του.

— Όσοι όμως παρακολούθησαν το μάτς αυτό, γνώρισαν άκμή μεγαλύτερη έκπληξη, γιατί ο Γκαρσία θριάμβευσε επί του Τόουελ και μάλιστα, με τεχνικό νόκ-άουτ, στον 6ο γύρο!

ΔΟΥΒΛΙΝΟ.— Ο τερματοφύλακας της Έθνικς Ίρλανδίας Τόμμυ Γκόντγουιν είχε χάσει τον τελευταίο καιρό την φόρμα του, χωρίς να υπορή να εξήγηση και ο ίδιος το γιαντί. Τελικά, άποφάσισε να πάη σ' ένα γιατρό, που του εξήγησε πώς ύπόφερε από αλλεργία και πώς έφταιγε τού... πουπουλένιου του μαξιλαριού! Ο Γκόντγουιν λοιπόν άλλαξε μαξιλάρι και μεμιάς ξαναβρήκε τη φόρμα του.

ΠΑΡΙΣΙ.— Η άρση βαρών είναι ένα σπόρ, που μπορεί κανείς να το εξασκήσει και σε προχωρημένη κάπως ηλικία. Οι Γάλλοι όμως πρωταθλητάι Ντεμύφ και Έρμαύ καταρρίψανε κάθε προηγούμενο ρεκόρ, αφού άρχισαν ν' άσχολούνται με την άρση βαρών σε ηλικία 40 χρονών.

ΛΟΝΔΙΝΟ.— Υπάρχει ένας Γάλλος πυγμάχος, που λέγεται Γκν Γκαρσία και ποτέ του δεν είχε κατορθώσει να διακριθή. Αυτός λοιπόν ο πυγμάχος άντιμετώπισε, πριν από δυο μήνες, στο Λονδίνο, ένα το ίδιο άσημο Άγγλο μποξέρ, τον Ρόν Χίνσον, χάνοντας απ' αυτόν καθαρά, στα σημεία.

Φαντάζεσθε λοιπόν την έκπληξη των Άγγλων φιλάθλων, όταν, την περασμένη βδομάδα, διαβάσανε στις έφημερίδες, πώς ο πρωτοπυγμάχος της Μεγάλης Βρετανίας έλαφρών βαρών, και 5ος στον παγκόσμιο τίνακα, Βίλλυ Τόουελ, θα έπαιζε με τον Γκαρσία. — Όλοι τότε φώναζαν πώς

Ο Ίπτάμενος Όλλανδός

Ο θρύλος του Ίπτάμενου Όλλανδου είναι πολύ παλιός. Κάτι ναυτικά διβλία γράφουνε, πώς γεννήθηκε στην έποχή του θαλασσοπόρου Βάσκο ντε Γκάμα. Άλλοι λένε πώς πρωτοειπώθηκε στα χίλια όκτακόσια τριάντα. Κανείς δεν είναι βέβαιος. Όστόσο, το ένδιαφέρον που παρουσιάζει ο θρύλος αυτός, είναι μεγάλο.

— Ήτανε κάποτε — λέγει ο θρύλος — ένας καπετάνιος κακός, που δεν πίστευε στο Θεό. — Όδηγούσε το πλοίο του στις πιδ νότιες άκρες της γής, χωρίς να σκιάζεται τον άνεμο και τη φουρτούνα.

Οι άνταποκριτές μας γράφουν:

— Αρχίζουμε να δημοσιεύουμε το ρεπορτάζ, που μάς στέλνουν τα διαπλάστούλα, από την πρωτεύουσα και τις έπαρχίες. Σας ξαναλέμε, πώς όλοι και όλες μπορούν να στέλνουν νέα, με γενικό ένδιαφέρον.

ΔΡΑΜΑ

Στη Δράμα βρίσκεται υπό κατασκευή ένας καινούργιος δρόμος, που θα έώσει τη Δράμα με το χωριό Ραβίκα. — Ο παλιός ήταν άδιάσπτος όταν αλλημνίζε από τις έροχές ο χειμάρρος που έρρισκεται εκεί.

— Έφθασε στη Δράμα όχημα των ΣΕΚ, γεμάτο με άθλητικά όργανα (μπάλλες, άκόντια, σφαίρες κλπ.). Τα όργανα θα διατεθούν προς χρήση των μαθητών του Γυμνασίου Άρρέων. — Επισής με έξοδα του ίδιου Γυμνασίου έπιδιορύνεται ο στίβος του Έθνικού σταδίου Δράμας, όπου γυμνάζονται οι μαθητάι.

ΟΛΥΜΠΙΟ Σ

ΝΑΟΥ Σ Α

Με εξαίρετική μεγαλοπρέπεια και έπισημότητα έόρτασε η Νάουσα έφέτος την 136η επέτειο του άλοκαυτώματος της. — Η επέτειος αυτή άποτελεί φωτεινό σταθμό στην Έλληνική Έπανάσταση του 1821. Από τότε που ή πόλη μας με Β.Δ. άνακηρύχθηκε Ιστορική, τιμά κάθε χρόνο τα γεννάτα της παλληκαρία, που της χάρισαν δόξα άθάνατη. — Από το πρωί άρχισαν να συρρέουν στην πόλη μας οι εκπρόσωποι της ευερινήσεως, διάφοροι έπίσημοι, καθώς και πολλοί ξένοι έπισκέπτες, που ήρθαν να συνεορτάσουν με τους Νάουσάους.

— Αφού ρίξανε στέφανο στον Ιστορικό τόπο Στοιμπίνο (Άραπίτσα), όπου πέσανε προτιμώντας το θάνατο παρά την άτιμίαση οι παρόντες της Νάουσας, έγινε έμπρος στους έπισήμους μεγαλειώδης παρέλαση, που καταχειροκροτήθηκε από το πλήθος.

Το απόγευμα στο Έθνικό Γυμναστήριο χορεύθηκαν διάφοροι χοροί με ντόπιες και έθνικές ένδυμασίες από μαθητές και μαθήτριες του Γυμνασίου Νάουσας και μέλη του Λυκείου Έλληνιδών. — Αργότερα έγινε ή άνασπαράσταση του άλοκαυτώματος, από άγύρια του Γυμνασίου Νάουσας και όπλίτες του 502 Τ. Π., με έποπτεία του έπαιθεωρητού Σ. — Άγωνής Έπείσεκς κ. — Έλευθεριόδη. — Η άνασπαράσταση είχε μεγάλη έπιτυχία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΡΙΝΤΖΗΣ

Μία φορά θέλησε να περάσει το άκρωτήριο της Καλής Έλπίδας. Ο καιρός ήταν άσκημος, μ' αυτός όρκίστηκε να το περάσει. Και το κατάφερε. — Άλλά μεμιάς, ξέσπασε φοβερή τρικυμία. Τα κύματα χτυπούσαν το πλοίο απ' όλες τις μεριές.

Το πλήρωμα κι' οι έπιβάτες τα είχαν χαμένα. Παρακαλούσαν το Θεό να τους σώση και κλαίγανε γιατί δεν είχανε παπά να τους συχωρέση τις άμαρτίες τους.

Ο καπετάνιος τους έβλεπε και γελοούσε. Τα κατάρτια σπάζανε, τα πανιά σκίζόντουσαν, μα κανείς κάπνιζε την πίπα του. Έπινε τη μπίρα του, σά να μη γινότανε τίποτα, κι' όλο γελοούσε.

Κάποιος ναύτης έτρεξε μέσα στη χαλασιά κοντά του και του φώναξε: — Μή γελάς καπετάνιο. Βόρθα να δούμε τι θ' άπογίνουμε. Αυτός όμως άρπαξε το ναύτη και τον πέταξε στη θάλασσα.

Σκίστηκε τότες ο ούρανός στα δύο και παρουσιάστηκε ή μορφή του Θεού,

που με λόγια όλο καλωσύνη κι' άγάπη προσπαθούσε να συμβουλευή τον καπετάνιο. Αυτός όμως έβγαλε το πιστόλι του και πυροβόλησε τη Θεία μορφή. — Μά το βόλι γύρισε πίσω και του παράλυσε το χέρι. Μία βρισιά τρομερή έέφυγε απ' το στόμα του καπετάνιου. Τότε ο Θεός είπε: — Να ταξιδεύης χωρίς σταματημό! — Άντι για μύπρα, να πίνης χολή κι' αντίς ταμπάκο να μασάς σίδερα σκουριασμένα! — Νάσαι πάντα άγρυπνος. Κι' όταν θες να κοιμηθής, να νιώθης σά να σε τρυπάνε με ξίφος! — Νάχης για σύντροφο ένα ναύτη, που το πετάει τον θάνατο πετάει φώκιας και θάχρη κέρατα διαβόλου.

Αυτά είπε ή Θεία Μορφή και χάθηκε, παίρνοντας μαζί της τους έπιβάτες και τους ναύτες, έξω από ένα μούτσο, μεταμορφωμένον όπως είχε πεί ή φωνή.

— Από τότε, ο Ίπτάμενος Όλλανδός ο μούτσος γυρίζουνε τις θάλασσες, με το στοιχειωμένο καράβι τους, δίχως σταματημό.

Σ. Γ. Τ.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ Ι

(ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΣΗ)

Τηλέφωνο: 30-133

Έκδοτής: ΑΘΑΝ. ΕΜΜ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ, Χρ. Λαδά Ι — Υπεύθυνος Τυπογραφείου ΒΑΣ. ΑΡΑΓΙΝΝΗΣ, Άμισού 24, Νέα Σμύρνη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρχ. 150

Εξάμηνος » 75

Τρίμηνος » 40

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (Άπλό ταχυδρομείο)

ΕΥΡΩΠΗ, ΑΣΙΑ, ΑΦΡΙΚΗ

Έτησία δρχ. 200

Εξάμηνος » 100

(Είς ανάλογον ανάλλαγμα)

ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ:

Έτησία δολ. 10

Εξάμηνος » 6

(Δι' αεροπορικήν άποστολήν ειδική συμφωνία).

Ίπποτικό μυθιστόρημα του ΠΙΕΡ ΦΑΛΟ

80

«Εκεί ήταν, λοιπόν, ο Μπλαίξ! Η Κρινούλα απάντησε:

— Είδοποίησε τότε τον ίπποκόμο του, τον κύριο Ντένις, το ταχύτερο! Σε παρακαλώ... Το πράμα είναι πολύ σοβαρό.

— Καλά, πηγαίνω. Μά αλίμονό σου αν τυχόν με κοροΐδεψες!

Της είπε να περιμένη σ' ένα δωμάτιό της που έβλεπε στο δρόμο κι έφυγε.

Τα λεπτά της άναμνης της φάνηκαν ατέλειωτα της Κρινούλας. Τέλος, άκουσε διαστικά δήματα και μία φωνή, που έκανε την καρδιά της να χτυπήσει πιο δυνατά:

— Κρινούλα, έσεϊς! Κι' εγώ που χαλούσα τον κόσμο μέσα στο Παρίσι για να σάς δω... Και έσεϊς εδώ πέρα! Στο σπίτι μου!

Ο Μπλαίξ στεκόταν γελαστός μπροστά της. Κοιταχτήκανε στά μάτια, δλόχαροι που ξαναείδαν ο ένας τον άλλο.

— Θα σάς τα εξηγήσω όλα άργότερα, κύριε. Κείνο που έχει τώρα σημασία είναι τουτό δω. Οί σωματοφύλακες του Καρδινάλιου έχουνε περικυκλώσει το μέγαρό σας και περιμένουν τον έρχομό του Μαρσνουάρ για να σάς συλλάβουν. Ήλπιζα να σάς προλάβω, μά για την κακή μου τύχη...

— Δεν μπορούν έτσι μέσα στο σπίτι ενός αλλοδαπού, είπε ήσυχος ο Μπλαίξ. Ντένις;

— Μάλιστα, άρχοντά μου, αποκρίθηκε ο ίπποκόμος μόλις άκουσε το τέλος της κουβέντας των δυο νέων.

— Να κάνης μιά επιθεώρηση στο σπίτι, στη στιγμή. Φρόντισε να δής αν είναι γερά και καλά κλειδωμένες οι πόρτες και πώς δύναμη έχουν οι άντιπαλοί μας. Ο κύριος ντε Μαρσνουάρ δέ με υποτιμάει βλέπω! Άκούς εκεί, σωματοφύλακες! Έλα να μου πής σε πέντε λεπτά...

— Έλάτε να πιούμε ένα ποτήρι κρασί, ώσπου να μου πής πώς περάσατε από τότε που έφυγες μόνη σου από κάπου, θυμάσαι, ανάμεσα στο Μιλμπόρν και στο Παρίσι.

— Τί σημασία έχει αυτό; Το ζήτημα είναι να γλυτώσετε έσεϊς. Τίποτε

άλλο δέ λογαριάζεται. Γι' αυτό ήρθα εδώ...

Η φωνή της έδειχνε τόση στοργή και τόση αγωνία, που ο Μπλαίξ της είπε με συμπάθεια:

— Κρινούλα, είχες περισσότερο θάρρος όταν κινδύνευες στο Μιλμπόρν.

— Ναι, μά τότε κινδύνευα μονάχα εγώ, Μπλαίξ.

Την έβαλε να καθήση σε μιά πολυθρόνα κοντά στο τζάκι, όπου καιγότανε κατακόκκινο ένα πελώριο κούτσουρο. Η Κρινούλα έριξε γύρω της μιά ματιά, φέρνοντας στο νου το άπλο άγροτικό σπιτάκι, όπου μεγάλωσε.

Οί τοίχοι ήτανε ντυμένοι από πάνω ως κάτω με χαλιά της Φλάνδρας, που παρασταίνανε σκηνές από κυνήγι. «Ε-να κομψό καντηλέρι φώτιζε την κάμαρα, άκουμπισμένο σ' ένα καρυδένιο τραπέζι με σκαλιστά πόδια. Οί πολυ-

θρόνες ήτανε ντυμένες με κόκκινο δαμάσκο. Στους τοίχους, πάνω από τα χαλιά, ήτανε κρεμασμένοι σπουδαίοι ζωγραφικοί πίνακες, με σκηνές θρησκευτικές. Σε μιά γωνιά, πάνω σ' ένα ψηλό έπιπλο υπήρχανε χρυσά κύπελλα και μιά χρυσή, καράφα, με μακρουλό σκαλιστό λαιμό. Η Κρινούλα κάρφωσε τα μάτια σ' ένα μεγάλο πίνακα που έδειχνε έναν αυστηρό ευγενή, με τη γροθιά στο γαφά. Με τ' άλλο χέρι κρατούσε στραταρχική ράβδο.

— Είναι ο πατέρας μου, είπε ο Μπλαίξ. Του έκανε το πορτραίτο ο κ. Φίλιππος ντε Σαμπαιν... Δέ μοιάζε σά να είναι ζωντανός;

— Είναι πολύ όραίο έργο, μουρμούρισε η Κρινούλα, κάπως δειλιασμένη... Δέ θέλω να επιμείνω, μά βλέπω πώς δέ διαδόσατε καθόλου, κύριε Μπλαίξ.

— Είπα πώς δέ θα μπη ψυχή εδώ μέσα χωρίς την άδειά μου. Αν θα χρειαστή να πάω στη Βαστίλλη, την ώρα θα τη διαλέξω εγώ. Και για να πω την αλήθεια, Κρινούλα, από τη στιγμή που σέ ξαναβρήκα δέν έχω καμιά διάθεση να τη στερηθώ αυτή την έλευθερία. Έσύ τί λές;

— Μά γι' αυτό ήρθα κι' εγώ εδώ πέρα, αποκρίθηκε ζωηρά η Κρινούλα, αλλάζοντας χαμόγελο με τον Μπλαίξ.

— Μά... είπε αυτός. «Αν εγώ κινδυνεύω... κινδυνεύεις κι' έσύ!

— Έγώ; Μπά, αυτό δέν έχει καμιά σημασία. Ήρθα σπίτι σου, παρασταίνοντας την άσπρоруου στους σωματοφύλακες που φυλάνε στο δρόμο... Αύριο πρῶί, πρέπει να φύγω με το ταχυδρομικό άμάξι. Άκόμα κι' ο ίππότης ντε Μαρσνουάρ δέ θα σκοτιστή να μάθι τί απόγινε. Φρόντισε λοι-

πόν μονάχα για τον έαυτό σου, Μπλαίξ.

— Ποιος σέ αναγκάζει να φύγης από το Παρίσι; ρώτησε ο Μπλαίξ.

— Η νονά μου. Λέει πώς μ' απειλούν μεγάλοι κίνδυνοι, που δέ θέλει να τους φανερώνω σ' έμένα. Κατάλαβα πώς είναι μπερδεμένη σε μιά συνωμοσία. Θα χρειαστή, μάλιστα, να φύγης και η ίδια από το Παρίσι, για να πάη σε κάποιον πύργο, στο Φεζόλ, Φουζόλ, δέν άκουσα καλά.

Άστραπή πέρασε από τα μάτια του Μπλαίξ... Εκεί λοιπόν βρίσκεται το κλειδί της δολοπλοκίας; σκέφθηκε. Είπε ώστόσο στην Κρινούλα:

— Η υπόθεση είναι το δίχως άλλο παράξενη και θέλω πολύ να την ξεκαθαρίσω. Ίδιαίτερα το μυστήριο του πύργου Φουζόλ. Έχω ιδιαίτερους λόγους να ενδιαφερόμαι για το Φουζόλ!

— Μήπως θέλουν να σέ κλείσουν στη Βαστίλλη για να μ' αφήσουν να μάθης την αλήθεια;

— Όχι, καθόλου. Ο Καρδινάλιος ξέρει πολύ καλά πώς ο μαρκήσιος ντε Όλιε δέν είναι συνωμότης.

— Τότε;

— Έ, αφού σου λέω πώς ν'άς κυκλώνουνε μυστήρια!...

Η Κρινούλα, θα μοιραστά την τύχη σου. Αν θα μείνης, θα μείνω, αν θα φύγης, σε παρακαλώ να μου κάνης τη χάρη να φύγω κι' εγώ μαζί σου.

— Ευχαριστώ, Κρινούλα... Ντένις, έτοιμασε γρήγορα τ' άλογα και τα όπλα. Έλπίζω να μ' φυλάη μεγάλη δύναμη το στενάκι του μοναστηριού.

— Μονάχα δυο σωματοφύλακες το φυλάνε...

— Όραία. Να οδηγήσης την Κρινού στη γαλάζια αίθουσα, είπε ο Μπλαίξ και γύρισε να εξηγήση στην Κρινούλα: Στο δεστιάριο θα δής ίπποτικές στολές στο μπόι σου. Τίς είχε άλλοτε ένας μικρόσωμος θεός μου. Στο μεταξύ, εγώ θα πιάσω τη συζή-

τηση με τους σωματοφύλακες. Μόλις έτοιμαστήτε και οι δυο θα με ειδοποιήσετε. Αν τυχόν γίνη μάχη και σκορπίσουνε, σάς δίνω ραντεβού στον πύργο του Φουζόλ.

— Στον πύργο του Φουζόλ; Είπε εσαστισμένη η Κρινούλα.

— Μά βέβαια, της εξήγησε ο Ντένις ενώ την οδηγούσε στη γαλάζια αίθουσα με τίς πανοπλίες. Το Φουζόλ είναι πατρογονικό του κ. μαρκήσιου. Το άνω ξάδερφό του, το δαρόνο ντυ Τρανάρ...

— Η Κρινούλα στάθηκε δίβουλη μπροστά στις ίπποτικές στολές. Ποιά να πρωτοδιαλέξη; Μιά γκριζα δερματινή, πολύ ρελιασμένη, με χτυπητό μενεζελισατέν, ή ένα πράσινο ζακέτο με άσημενιο γαλόνι; Ο καιρός βίαζε. Φόρεσε διαστικά το δερμάτινο κοστούμι και τίς ψηλές μπότες. Μάζεψε μπροστά

την ίδια στιγμή ξαναγύρισε ο Ντένις, κρατώντας ένα φανάρι, όπου τρεμόπαίξε ή φλόγα ενός κεριού.

— Κύριε μαρκήσιε, είπε, όλα είναι κλειστά, μά οι δυο μεριές του δρόμου είναι μπλοκαρισμένες. Δυο ένωμοτίες από σωματοφύλακες φυλάνε και ένα άμάξι περιμένει, με τα παραθυρόφυλλα κατεβασμένα.

— Μπράβο! Είκοσι άνθρωποι, για να πιάσουν έναν, είπε ο Μπλαίξ... Χμ! Μπορούμε ν' άντισταθούμε κάμποσες μέρες... Θα γίνη φασαρία και θάρθουν οι φίλοι μου να με λυετερώσουν... Έτσι, θα μπορέσω να εξηγηθώ και στο βασιλιά...

— Μά κύριε μαρκήσιε, αντίσκοψε ο Ντένις. Το μέγαρό σας δέν είναι φρούριο. Εύκολα μπορεί να πάρη φωτιά και οι σωματοφύλακες δέ θα διστάσουν να το καούνε...

— Μίλας σά σοφός καλόγερος, Ντένις. Έσύ, Κρινούλα, τί λές;

— Λέω πώς αν φυλάξης την έλευθερία σου, θα υποστηρίξης καλύτερα το δικό σου. Πρέπει λοιπόν να φύγης...

Την ίδια στιγμή, δυνατό χτύπημα άκουστήκε στην πόρτα και μιά βροντερή φωνή έλεγε:

— Έν όνόματι του βασιλέως, άνοιξετε!

— Ό,τι κι' αν γίνη, Μπλαίξ, είπε η Κρινούλα, θα μοιραστά την τύχη σου. Αν θα μείνης, θα μείνω, αν θα φύγης, σε παρακαλώ να μου κάνης τη χάρη να φύγω κι' εγώ μαζί σου.

— Ευχαριστώ, Κρινούλα... Ντένις, έτοιμασε γρήγορα τ' άλογα και τα όπλα. Έλπίζω να μ' φυλάη μεγάλη δύναμη το στενάκι του μοναστηριού.

— Μονάχα δυο σωματοφύλακες το φυλάνε...

— Όραία. Να οδηγήσης την Κρινού στη γαλάζια αίθουσα, είπε ο Μπλαίξ και γύρισε να εξηγήση στην Κρινούλα: Στο δεστιάριο θα δής ίπποτικές στολές στο μπόι σου. Τίς είχε άλλοτε ένας μικρόσωμος θεός μου. Στο μεταξύ, εγώ θα πιάσω τη συζή-

τηση με τους σωματοφύλακες. Μόλις έτοιμαστήτε και οι δυο θα με ειδοποιήσετε. Αν τυχόν γίνη μάχη και σκορπίσουνε, σάς δίνω ραντεβού στον πύργο του Φουζόλ.

— Στον πύργο του Φουζόλ; Είπε εσαστισμένη η Κρινούλα.

— Μά βέβαια, της εξήγησε ο Ντένις ενώ την οδηγούσε στη γαλάζια αίθουσα με τίς πανοπλίες. Το Φουζόλ είναι πατρογονικό του κ. μαρκήσιου. Το άνω ξάδερφό του, το δαρόνο ντυ Τρανάρ...

— Η Κρινούλα στάθηκε δίβουλη μπροστά στις ίπποτικές στολές. Ποιά να πρωτοδιαλέξη; Μιά γκριζα δερματινή, πολύ ρελιασμένη, με χτυπητό μενεζελισατέν, ή ένα πράσινο ζακέτο με άσημενιο γαλόνι; Ο καιρός βίαζε. Φόρεσε διαστικά το δερμάτινο κοστούμι και τίς ψηλές μπότες. Μάζεψε μπροστά

την ίδια στιγμή ξαναγύρισε ο Ντένις, κρατώντας ένα φανάρι, όπου τρεμόπαίξε ή φλόγα ενός κεριού.

— Κύριε μαρκήσιε, είπε, όλα είναι κλειστά, μά οι δυο μεριές του δρόμου είναι μπλοκαρισμένες. Δυο ένωμοτίες από σωματοφύλακες φυλάνε και ένα άμάξι περιμένει, με τα παραθυρόφυλλα κατεβασμένα.

— Μπράβο! Είκοσι άνθρωποι, για να πιάσουν έναν, είπε ο Μπλαίξ... Χμ! Μπορούμε ν' άντισταθούμε κάμποσες μέρες... Θα γίνη φασαρία και θάρθουν οι φίλοι μου να με λυετερώσουν... Έτσι, θα μπορέσω να εξηγηθώ και στο βασιλιά...

— Μά κύριε μαρκήσιε, αντίσκοψε ο Ντένις. Το μέγαρό σας δέν είναι φρούριο. Εύκολα μπορεί να πάρη φωτιά και οι σωματοφύλακες δέ θα διστάσουν να το καούνε...

— Μίλας σά σοφός καλόγερος, Ντένις. Έσύ, Κρινούλα, τί λές;

— Λέω πώς αν φυλάξης την έλευθερία σου, θα υποστηρίξης καλύτερα το δικό σου. Πρέπει λοιπόν να φύγης...

Την ίδια στιγμή, δυνατό χτύπημα άκουστήκε στην πόρτα και μιά βροντερή φωνή έλεγε:

— Έν όνόματι του βασιλέως, άνοιξετε!

— Ό,τι κι' αν γίνη, Μπλαίξ, είπε η Κρινούλα, θα μοιραστά την τύχη σου. Αν θα μείνης, θα μείνω, αν θα φύγης, σε παρακαλώ να μου κάνης τη χάρη να φύγω κι' εγώ μαζί σου.

— Ευχαριστώ, Κρινούλα... Ντένις, έτοιμασε γρήγορα τ' άλογα και τα όπλα. Έλπίζω να μ' φυλάη μεγάλη δύναμη το στενάκι του μοναστηριού.

— Μονάχα δυο σωματοφύλακες το φυλάνε...

— Όραία. Να οδηγήσης την Κρινού στη γαλάζια αίθουσα, είπε ο Μπλαίξ και γύρισε να εξηγήση στην Κρινούλα: Στο δεστιάριο θα δής ίπποτικές στολές στο μπόι σου. Τίς είχε άλλοτε ένας μικρόσωμος θεός μου. Στο μεταξύ, εγώ θα πιάσω τη συζή-

— Έν όνόματι του βασιλέως, άνοιξετε!

— Ό,τι κι' αν γίνη, Μπλαίξ, είπε η Κρινούλα, θα μοιραστά την τύχη σου. Αν θα μείνης, θα μείνω, αν θα φύγης, σε παρακαλώ να μου κάνης τη χάρη να φύγω κι' εγώ μαζί σου.

— Ευχαριστώ, Κρινούλα... Ντένις, έτοιμασε γρήγορα τ' άλογα και τα όπλα. Έλπίζω να μ' φυλάη μεγάλη δύναμη το στενάκι του μοναστηριού.

— Μονάχα δυο σωματοφύλακες το φυλάνε...

— Όραία. Να οδηγήσης την Κρινού στη γαλάζια αίθουσα, είπε ο Μπλαίξ και γύρισε να εξηγήση στην Κρινούλα: Στο δεστιάριο θα δής ίπποτικές στολές στο μπόι σου. Τίς είχε άλλοτε ένας μικρόσωμος θεός μου. Στο μεταξύ, εγώ θα πιάσω τη συζή-

τηση με τους σωματοφύλακες. Μόλις έτοιμαστήτε και οι δυο θα με ειδοποιήσετε. Αν τυχόν γίνη μάχη και σκορπίσουνε, σάς δίνω ραντεβού στον πύργο του Φουζόλ.

— Στον πύργο του Φουζόλ; Είπε εσαστισμένη η Κρινούλα.

— Μά βέβαια, της εξήγησε ο Ντένις ενώ την οδηγούσε στη γαλάζια αίθουσα με τίς πανοπλίες. Το Φουζόλ είναι πατρογονικό του κ. μαρκήσιου. Το άνω ξάδερφό του, το δαρόνο ντυ Τρανάρ...

— Η Κρινούλα στάθηκε δίβουλη μπροστά στις ίπποτικές στολές. Ποιά να πρωτοδιαλέξη; Μιά γκριζα δερματινή, πολύ ρελιασμένη, με χτυπητό μενεζελισατέν, ή ένα πράσινο ζακέτο με άσημενιο γαλόνι; Ο καιρός βίαζε. Φόρεσε διαστικά το δερμάτινο κοστούμι και τίς ψηλές μπότες. Μάζεψε μπροστά

την ίδια στιγμή ξαναγύρισε ο Ντένις, κρατώντας ένα φανάρι, όπου τρεμόπαίξε ή φλόγα ενός κεριού.

— Κύριε μαρκήσιε, είπε, όλα είναι κλειστά, μά οι δυο μεριές του δρόμου είναι μπλοκαρισμένες. Δυο ένωμοτίες από σωματοφύλακες φυλάνε και ένα άμάξι περιμένει, με τα παραθυρόφυλλα κατεβασμένα.

— Μπράβο! Είκοσι άνθρωποι, για να πιάσουν έναν, είπε ο Μπλαίξ... Χμ! Μπορούμε ν' άντισταθούμε κάμποσες μέρες... Θα γίνη φασαρία και θάρθουν οι φίλοι μου να με λυετερώσουν... Έτσι, θα μπορέσω να εξηγηθώ και στο βασιλιά...

— Μά κύριε μαρκήσιε, αντίσκοψε ο Ντένις. Το μέγαρό σας δέν είναι φρούριο. Εύκολα μπορεί να πάρη φωτιά και οι σωματοφύλακες δέ θα διστάσουν να το καούνε...

— Μίλας σά σοφός καλόγερος, Ντένις. Έσύ, Κρινούλα, τί λές;

— Λέω πώς αν φυλάξης την έλευθερία σου, θα υποστηρίξης καλύτερα το δικό σου. Πρέπει λοιπόν να φύγης...

Την ίδια στιγμή, δυνατό χτύπημα άκουστήκε στην πόρτα και μιά βροντερή φωνή έλεγε:

— Έν όνόματι του βασιλέως, άνοιξετε!

— Ό,τι κι' αν γίνη, Μπλαίξ, είπε η Κρινούλα, θα μοιραστά την τύχη σου. Αν θα μείνης, θα μείνω, αν θα φύγης, σε παρακαλώ να μου κάνης τη χάρη να φύγω κι' εγώ μαζί σου.

— Ευχαριστώ, Κρινούλα... Ντένις, έτοιμασε γρήγορα τ' άλογα και τα όπλα. Έλπίζω να μ' φυλάη μεγάλη δύναμη το στενάκι του μοναστηριού.

— Μονάχα δυο σωματοφύλακες το φυλάνε...

— Όραία. Να οδηγήσης την Κρινού στη γαλάζια αίθουσα, είπε ο Μπλαίξ και γύρισε να εξηγήση στην Κρινούλα: Στο δεστιάριο θα δής ίπποτικές στολές στο μπόι σου. Τίς είχε άλλοτε ένας μικρόσωμος θεός μου. Στο μεταξύ, εγώ θα πιάσω τη συζή-

τηση με τους σωματοφύλακες. Μόλις έτοιμαστήτε και οι δυο θα με ειδοποιήσετε. Αν τυχόν γίνη μάχη και σκορπίσουνε, σάς δίνω ραντεβού στον πύργο του Φουζόλ.

— Στον πύργο του Φουζόλ; Είπε εσαστισμένη η Κρινούλα.

— Μά βέβαια, της εξήγησε ο Ντένις ενώ την οδηγούσε στη γαλάζια αίθουσα με τίς πανοπλίες. Το Φουζόλ είναι πατρογονικό του κ. μαρκήσιου. Το άνω ξάδερφό του, το δαρόνο ντυ Τρανάρ...

— Η Κρινούλα στάθηκε δίβουλη μπροστά στις ίπποτικές στολές. Ποιά να πρωτοδιαλέξη; Μιά γκριζα δερματινή, πολύ ρελιασμένη, με χτυπητό μενεζελισατέν, ή ένα πράσινο ζακέτο με άσημενιο γαλόνι; Ο καιρός βίαζε. Φόρεσε διαστικά το δερμάτινο κοστούμι και τίς ψηλές μπότες. Μάζεψε μπροστά

την ίδια στιγμή ξαναγύρισε ο Ντένις, κρατώντας ένα φανάρι, όπου τρεμόπαίξε ή φλόγα ενός κεριού.

— Κύριε μαρκήσιε, είπε, όλα είναι κλειστά, μά οι δυο μεριές του δρόμου είναι μπλοκαρισμένες. Δυο ένωμοτίες από σωματοφύλακες φυλάνε και ένα άμάξι περιμένει, με τα παραθυρόφυλλα κατεβασμένα.

— Μπράβο! Είκοσι άνθρωποι, για να πιάσουν έναν, είπε ο Μπλαίξ... Χμ! Μπορούμε ν' άντισταθούμε κάμποσες μέρες... Θα γίνη φασαρία και θάρθουν οι φίλοι μου να με λυετερώσουν... Έτσι, θα μπορέσω να εξηγηθώ και στο βασιλιά...

— Μά κύριε μαρκήσιε, αντίσκοψε ο Ντένις. Το μέγαρό σας δέν είναι φρούριο. Εύκολα μπορεί να πάρη φωτιά και οι σωματοφύλακες δέ θα διστάσουν να το καούνε...

— Μίλας σά σοφός καλόγερος, Ντένις. Έσύ, Κρινούλα, τί λές;

— Λέω πώς αν φυλάξης την έλευθερία σου, θα υποστηρίξης καλύτερα το δικό σου. Πρέπει λοιπόν να φύγης...

Την ίδια στιγμή, δυνατό χτύπημα άκουστήκε στην πόρτα και μιά βροντερή φωνή έλεγε:

— Έν όνόματι του βασιλέως, άνοιξετε!

— Ό,τι κι' αν γίνη, Μπλαίξ, είπε η Κρινούλα, θα μοιραστά την τύχη σου. Αν θα μείνης, θα μείνω, αν θα φύγης, σε παρακαλώ να μου κάνης τη χάρη να φύγω κι' εγώ μαζί σου.

— Ευχαριστώ, Κρινούλα... Ντένις, έτοιμασε γρήγορα τ' άλογα και τα όπλα. Έλπίζω να μ' φυλάη μεγάλη δύναμη το στενάκι του μοναστηριού.

— Μονάχα δυο σωματοφύλακες το φυλάνε...

στο βενετσιάνικο καθρέφτη τα μαλλιά της κι' έβαλε ένα καπέλλο από μαύρο φέτρ με μεγάλα μενεζελιά φτερά. Έμοιαζε έτσι με πολύ νέον άρχοντα. Έσιαζε το ζωστήρα της, πήρε στο χέρι το φανάρι και κατέβηκε τη μεγάλη σκάλα...

ΩΛΙΕ ΚΑΙ ΜΑΡΣΝΟΥΑΡ

Στο μεταξύ, ο Μπλαίξ ντε Όλιε πήγε στη βιβλιοθήκη, που τα παράθυρά της βλέπανε στο δρόμο. Σήκωσε το μαλαματοκαπνισμένο μόνταλο σε μιά μπαλκονόπορτα, δγήκε έξω και στάθηκε στα σιδερένια κάγκελα του μπαλκονιού. Στην έξωπορτα του μεγάρου στεκόταν ένας ίππότης. Το άλογο του χραιμέτιζε άνυπόμονο. Παραπέρα ξεχωρίζανε κι' άλλοι καβαλλάρηδες.

— Τί φασαρία είναι τούτη; φώναξε. Ο ίππότης σήκωσε το κεφάλι κι' ο Μπλαίξ τον γνώρισε μεμιάς: Ήταν ο ντε Μαρσνουάρ.

— Μμ! παλιός γνώριμος! είπε. Μην επιμένης να χτυπάς, του φώναξε. Δέ δέχομαι στο σπίτι μου ανθρώπους που κλέβουνε τίς κοπέλλες στις μεγάλες στράτες!

— Σου το είχα πει, μαρκήσιε, πώς θα ξανασυναντηθούμε, χασκογέλασε ο ντε Μαρσνουάρ. Χτύπησε την πόρτα σου κατά διαταγή του βασιλέως. Να το ξαναπώ, για να μ' άνοίξης;

— Είναι πολύ άργά, κύριε μαρκήσιε. Αύριο, που θα σου περάσουνε λιγάκι τα νευράκια σου, θα μ' άνοίξης να μου υποβάλης μ' ευγενικότερο τρόπο τα σέδη σου...

Ο Μπλαίξ προσπαθούσε να κερδίση καιρό, μά ο Μαρσνουάρ ήταν ανήσυχος. Μπροστά στον Μπλαίξ ντε Όλιε τα έκανε. Γνώριζε με τί άντιπαλο είχε να κάνει κι' ήτανε δέβαιος πώς ο Μπλαίξ δέ θα παραδινόταν εύκολα στα χέρια του. Κι' ύστερα, φοδόταν να επιτεθώ με τους σωματοφύλακες στο μέγαρο. Θα γινότανε μεγάλη φασαρία, ή υπόθεση θα έφθανε ως τα ανάκτορα... Καί τότε θα φαινότανε πώς ή σύλληψη έγινε για προσωπική έκδίκηση...

Ο ντε Μαρσνουάρ συλλογίστηκε πώς χρειαζότανε πονηριά! Φώναξε λοιπόν:

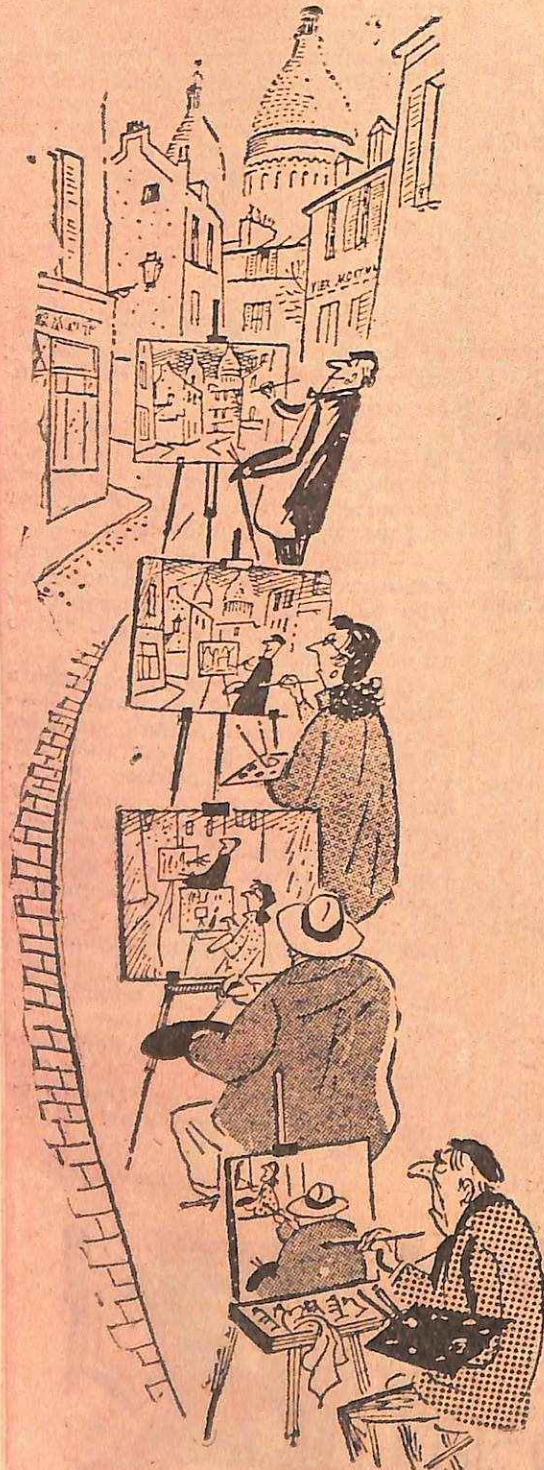
— Αν δέ με ξεγελά ή μνήμη, μαρκήσιε, με κατηγορήσεις για δειλία στο Μιλμπόρν... Ήρθα να σου ζητήσω εξηγήσεις με το σπαθί στο χέρι! Σε περιμένα εδώ...

(*Ακολουθεί)

5 ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

**ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ**

ΖΗΤΗΜΑ ΟΠΤΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

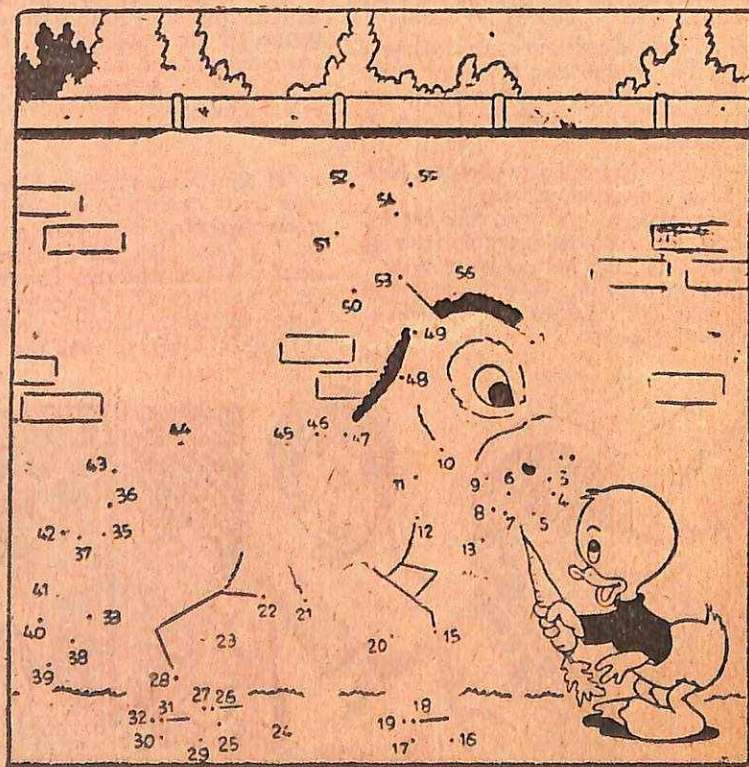

1	8	9	11
2	7	16	6
10	13	14	3
15	12	5	4

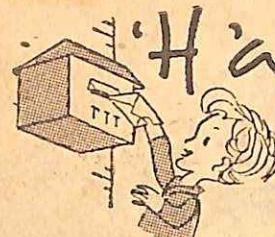
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

Σ' αυτά τα δύο μαθηματικά κεφάλια, μεγάλη φουρτούνα έπιασε. Τό ζητημά τους δεν είναι και τόσο απλό: Θέλουν να χωρίσουν τόν παραπάνω πίνακα σε τέσσερα ίσα μέρη, έτσι που το σύνολον τών αριθμών, που βρίσκεται σε κάθε χωρίσμα, να είναι πάντα 34. Πώς θα χωρίσουν τόν πίνακα;

(Η λύση στη σελίδα τών Πνευμ. Ασκήσεων)

Θέλετε να μάθετε σε ποιόν κάνει το παπάκι αυτό το μικρό δώρο; Ενώστε με μία μολυβιά τις τελείες, ακολουθώντας την αριθμητική σειρά και θα το βρείτε.

ΑΘΗΝΑΙ, Χρίστου Λαδά 1
14 Μαΐου 1958

Πάντα η αρχή είναι δύσκολη, ΕΛΠΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. Τώρα όμως που έγινε, ελπίζω να μου γράψης ταχτικότερα. Όσο για το πώς με φαντάζεσαι, δεν έχεις πείσει και πολύ έξω. Άλλα γιατί δεν έρχεσαι μία μέρα απ' το γραφείο μου να με γνωρίσης; Το κομμάτι σου, δεν μπορώ να το δημοσιεύσω γιατί δεν έχεις ψευδώνυμο. Συναστέλιτο μου λοιπόν, μαζί με 3-4 ψευδώνυμα, για να σου εγκρίνω το ένα απ' αυτά.

Μπράβο, ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ, για το ώραίο και ταχτικό σου γράμμα. Δεν ξέρετε, φίλοι μου, πόσο εύκολοτερα και ξεκούραστα γίνεται η αλληλογραφία, όταν είναι καθαρό το γράμμα και ταχτικό το κάθε τι, που έχει μέσα το γράμμα. Απ' ό,τι μου έστειλες, Θερβάντες, θα δημοσιεύσω μία άσκηση σου και δύο ανέκδοτα.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της:

ΑΣΗΜΝΕΙΟ Γ' (ο ρόμβος σου θα δημοσιευθεί).— ΜΙΚΡΗ ΑΡΑΧΝΗ (εύχρηστο πολύ για την κατὰ τις ελπίδες).— ΑΡΗ ΘΥΡΥΛΟ (πολύ χαιρώμαι, που τάρη θα σ' έχουμε κοντά μας. Σε πιστώνω τις υπολογίσεις 35 δρχ.).— ΙΑΣΟΝΑ ΠΛΑΤΣΗ (σε παρακαλώ να αλλάξεις το ψευδώνυμο «Κάδος» που σου έγκρινα στο 220 φύλλο μου, της 3 Μαΐου 1958, από λάθος δικό μου, το έγκρινα περίμενο άλλο).— ΜΙΚΡΗ ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΔΑ (ένα ανέκδοτο σου θα δημοσιευθεί).— ΧΛΩΜΟ ΔΕΙΛΙΝΟ (αν έφτασε το γράμμα στα χέρια μου, θα πάρω απάντηση μόλις έρθη η σειρά του. Περιμένε ακόμα ένα-δύο τεύχη κι' αν δε σου απαντήσω, ξαναστέλιτο).— ΤΑΣΙΑ ΜΠΟΥΡΛΑΚΟΥ (οι άσκησεις σου μέτριες, το ψευδώνυμο που μου λες πως έχεις, δεν το έρισα, έγκριμένο στις καρτέλες μου. Σε ποιο τεύχος στο ένεμω;).— ΑΡΙΑΔΗΝΗ (η λέξη στις άγγελίες στοιχείει τρεις δεκάρες. Σε χρεώνω λοιπόν 14 δρχ.). Τα ανέκδοτα ακατάλληλα για το περιοδικό).— ΑΙΑΝΑ ΔΙΚΟΥ (στέλιτο μου τρία ψευδώνυμα με 5 δρχ. και θα σου εγκρίνω το ένα).— ΑΝΑΜΠΟΥΜΠΟΥΛΑ (η άσκηση σου θα δημοσιευθεί).— ΚΥΡ ΠΙΚΟ (δεν μου έχεις ζητήσει τέτοιο ψευδώνυμο κι' έτσι δε μπορώ να δεχτώ τη συνεργασία σου. Αν θέλεις, την ξαναστέλνεις με ψευδώνυμο, που θα μου έχεις ζητήσει νύμω).

προς έγκρισή).— ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ (μέτριο το Τετράγωνο).— ΚΙΤΤΥ (σ' εύχρηστο πολύ για τα καλά σου λόγια).— ΙΛΙΔΑ ΚΡΙ (δύο άσκησεις και μερικά ανέκδοτα, θα δημοσιευθούν. Τα σταυρόλεξα σου, γιατί τα φτιάχνεις έτσι απρόσεκτα: «Ολα σχεδόν είναι λαθεμένα. Έλα στο γραφείο να σου τα δείξω»).— ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΛΙΑΜΠΕΤΣΟΥ (και τα τρία ψευδώνυμα που θέλεις τα έρχουν άλλοι. Στέλιτο μου, λοιπόν, άλλα. Απ' όλες τις συνεργασίες που στέλνεις, μόνον οι άγγελίες λαμβάνονται προς τρεις δεκάρες ή λέξη. Μόνον τα σταυρόλεξα πρέπει να είναι φτιαγμένα με σινηκή).— ΡΩΒΥΡΟ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗ (μία άσκηση θα δημοσιευθεί).— ΔΥΟ ΦΙ-

ΛΕΣ ΣΤΙΣ ΚΑΛΑΜΑΙΣ (δεν έλασα το γράμμα σου κι' έτσι δεν ξέρω για τι ακριβώς πρόκειται. Ίσως να χάθηκε το γράμμα. Να μου ξαναγράψης ποιο ψευδώνυμο θέλει η κάθε μία μαζί με τα στοιχεία σου).— ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥΛΟΥΠΗ (το ψευδώνυμο Τριφύλλι τρέχει άλλος. Στέλιτο μου άλλα 3-4, να σου εγκρίνω το ένα. Σκίζω τις συνεργασίες σου, μια και δεν υπάρχει ψευδώνυμο. Να τις ξαναστέλις).— ΝΥΦΙΤΣΑ (το ανέκδοτο θα δημοσιευθεί).— ΟΜΟΡΦΗ ΠΡΙΓΚΙΠΟΠΟΥΛΑ (πολύ με συγκίνησε το γράμμα σου).— ΧΛΩΜΗ ΓΚΕΪΣΣΑ (σ' εύχρηστο για τα καλά σου λόγια).— ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΣΣΑ (μέτριο το σταυρόλεξό σου. Ο Ρόμβος θα δημοσιευθεί).— ΠΟΡΦΥΡΗ ΜΑΣΚΑ (και το δικό σου σταυρόλεξο μέτριο. Η Άκροστιχίδα θα δημοσιευθεί).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Απαλό Άεράκι κ. (Π.Μ.). Κίττυ κ. (Ε.Γ.). Κέδρος ά. (Ε.Α.). Άρης Θρύλος ά. (Π.Μ.). Όμορφη Πριγκιπούλα κ. (Ε.Α.).

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Θα πρόση για μίαν ακόμη φορά να ξεκαθαρίσω στ' αγαπητά μου Διαπλάσους, πως τηρείται «σύστηρί» σειρά προτεραιότητας, στις απαντήσεις που δίνω για τις συνεργασίες τους. Αποδομια που οι απαντήσεις δεν δίνονται όσο σύντομα θα ήθελα, γιατί παίρνω πάρα πολλές συνεργασίες και, φυσικά, απαντώ για όλες, αφού τις μελετώ προσεκτικά. Όπωςδήποτε, η υπομονή είναι μία οδυσσαστική άρετή για τους νέους. Δε συμφωνείτε;

Χαριτωμένη η συνεργασία σου, ΠΟΥΠΟΥΛΟ. Έγκρινα. Άγαπητή ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ, εκτιμώ τις προσπάθειές σου, άλλα ακόμη οι συνεργασίες σου είναι ανώμαλες. Το ίδιο απαντώ και για σάς, καλοί μου φίλοι, ΣΟΛΙΣΤ, ΜΙΚΡΗ ΣΕΙΡΗΝΑ, ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ και ΑΔΕΛΦΟΙ Χ. Έχετε δυνατότητες άλλα χρειάζονται ακόμη πολλές προσπάθειες για να γίνουν δημοσιεύσιμα τα

κείμενά σας.— ΧΛΩΜΗ ΓΚΕΪΣΣΑ, μου άρεσε το λυρικό σκίτσάκι σου για το Ψαρονήσι, το εγκρίνω.— Μπράβο ΑΝΟΙΓΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ. Χάρηκα τη συνεργασία σου, για την ευαισθησία που κλείνει. Έγκρινα. Κι' η δική σου συνεργασία έγκρινα, ΑΤΑΧΤΟΥΛΑ. Οφείλω να σου πω πως είναι ό,τι καλύτερο μου έστειλες ως την ώρα.— Άγαπητό μου ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΑΡΙ — μπράβο ψευδώνυμο! — εγκρίνω τη συνεργασία σου, σά μία «αρχή» για τη σελίδα μου. Δυσόμορφα προσπάθησε πάντα οι συνεργασίες που θα στείλεις στο μέλλον, να είναι καλύτερες.— Και πάλι θα σε στενοχωρήσω με μεγάλη μου λύπη, ΜΙΛΚΡΕ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ. Μπορείς να γράψης, έχεις παρατηρητικότητα και ικανότητες. Πρόσεξε το ύφος σου. Έργο του Γιάννη Σιδερί είναι η «Ιστορία του Έλληνικού Θεάτρου». Το δεύτερο ερώτημά σου θέλει μεγάλη ανάπτυξη και δε διαθέτω χώρο. Σχετικά με το τρίτο σου, απαντώ πως θεωρώ τη μίση σαν άρνητικό και επικίνδυνο λογοτεχνικό «είδος». Πολύ μου άρεσε η καινούργια σου συνεργασία, ΑΝΑΒΡΥΤΟΠΑΙΔΑ. Έγκρινα.— Άγαπητή μου ΘΥΜΙΕ ΛΑΜΙΩΤΗ, πολύ πρόχειρα γραμμένες και οι δυο καινούργιες συνεργασίες σου. Γράφε λιγώτερα και προσεκτικότερα και μην επαναλαμβάνεις κατά κόρον τις ίδιες λέξεις στα κείμενά σου.— Και πάλι, αγαπητή μου Χ. ΚΑΛΤΣ., εγκρίνω το ποίημά σου. Διαβλέπω μάλιστα σ' αυτό σημαντική πρόοδο. Συγχαρητήρια για την υπομονή! — Όμολογώ, ΜΑΥΡΕ ΚΑΒΑΛΑΡΗ, πως δεν έχω τόση φαντασία, ώστε να παρακολουθήσω τη δική σου στο διαπλανητικό ταξίδι στο 2.098 μ.Χ. Γράψε μου συντηρητικότερα κείμενα! Έγκρινω τη συνεργασία σου «Το χωριό με τις όμορφες», ΖΑΧΑΡΙΩΤΟΠΟΥΛΑ ΖΗΝΟΒΙΑ, για να σ' ενθαρρύνω. Γράψε προσεκτικότερα και συντομότερα. Πρόσεξε τις διορθώσεις μου.— Άγαπητά μου Διαπλάσους, ΙΡΙΣ και ΠΙΤΟΥΝΙΑ, θα πρόση ακόμη πολύ να προσέχετε τις συνεργασίες σας, για να είναι καταλλήλες για τη σελίδα μου. Με καλή θέληση όλα γίνονται!

Η φιλοτελική ΣΤΗΛΗ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

Πρώτοι σχεδόν από κάθε άλλο περιοδικό, πληροφορήσαμε τους αναγνώστες μας για τη νέα ελληνική σειρά γραμματισμών, με τα κυριότερα λιμάνια της χώρας. Αυτή η σειρά θα κυκλοφορήσει το πρώτο δεκαήμερο του Ιουλίου και όχι στις 10 Μαΐου, για καθαρά τεχνικούς λόγους. Η νέα σειρά άρχισε κιόλας να τυπώνεται.

Φιλοτελικό περιοδικό μας πληροφορεί, πως η δημοπρασία της περιφημής συλλογής Κάνσπερι, δε έκποιήρη που έγινε, με 100 γραμματισμό εκδόσης 1850 και με αρχική τιμή 26.000 δολάρια, περιήλθε μετά από σκληρό αγώνα σε γνωστό Βέλγο έμπορο γραμματισμών που πρόσφερε γι' αυτό 48.000 δολάρια!

Αναφέρουμε και μερικές νέες αξιόλογες εκδόσεις, που κυκλοφόρησαν αυτές τις μέρες και που κινούν το ενδιαφέρον των φιλοτελιστών σε όλο τόν κόσμο.

★ Το πρώτο δεκαήμερο του Μάη κυκλοφόρησε στη Στοκχόλμη μία νέα σειρά, από τρία γραμματισμό, με αθλητικά θέματα, για τους αγώνες του ποδοσφαιρικού πρωταθλήματος του 1958. Τα γραμματισμό σχεδιαστήκανε από τόν Τόμ Πουλτγκρέν.

★ Στο Ίράν, για τα πενήντα χρόνια από την πρώτη γεώτρηση πετρελαίου στην Περσία, κυκλοφόρησαν δύο γραμματισμό με το ίδιο θέμα, σε διαφορετικό χρωματισμό.

★ Η Ουγγαρία για να γιορτάσει την εγκατάσταση σταθμών τηλεόρασης, που τελευταία έχουν εκεί πληθύνει, κυκλοφόρησε ένα ειδικό αναμνηστικό γραμματισμό.

★ Το Περού, για να γιορτάσει κι' αυτό τα εκατό χρόνια από την έκδοση του πρώτου του γραμματισμού, θα κυκλοφορήσει μια αναμνηστική σειρά, από δέκα αξίες, με διάφορες παραστάσεις και χρωματισμούς.

★ Η Αυστρία, για τα εκατόνια της αεροπορικής της γραμμής, κυκλοφόρησε ένα γραμματισμό αξίας 4 σελ.

Ν. ΕΥΒΟΙΩΤΗΣ

587

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ

Οι μικροί πηγουίνοι ξεμακρύνουν συχνά πέτρα από τη φωλιά τους. Άλλα καθώς δεν είναι ακόμα σε θέση να φαρμάκουν την τροφή τους, αναγκάζονται και τη ζητούν από τους μεγάλους πηγουίνους που συναντούν στο δρόμο. Κι' όπως βλέπετε, η προσπάθειά τους δεν πάει καθόλου χαμένη.

Σελίσουν εργασία

δινό στέφανο και μας κάνει να μελαγχολούμε. Το ΑΤΤΙΚΟ Σ' όμως μας θυμίζει την Αττική με την ατμοσφαιρική της διαύγεια και το μέλι, που μας γλυκαίνει. Έτσι, άλλο το ψευδώνυμο μας έμπνευσε μία... γλυκειά μελαγχολία. Ύστερα είναι ένα ψευδώνυμο δώσιμο. «Φιλοτέλεια και έχθροτέλεια» ή «δόδοθεραπεία γραμματοσήμων» ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ. Όλα πάνε δαμάλα.

Η δυσκολία βρίσκεται στην άπονομή του τρίτου βραβείου. Γιατί υπάρχουν εκατοντάδες ψευδώνυμα που είναι ωραιότερα από το άλλο. Με το μυθολογικό ή το ιστορικό περιεχόμενο, με την ποιητικότητα ή μουσικότητα του ή με το άρμα των ανθών που εκπροσωπούν. Για παράδειγμα, να μερικά από τα πιο πρόχειρα κατ' αλφαριθμητική σειράν: ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ... ΑΝΕΜΩΝΗ... ΑΡΤΕΜΙΣ... ΑΣΤΕΡΙ... ΔΑΚΡΥ... ΘΥΛΟΣ... ΛΥΚΟΦΩΣ... ΜΕΝΟΥΣ... ΟΛΥΜΠΙΑΣ... ΠΟΥΠΟΥΛΟΣ... ΤΣΩΡΤΖΗΣ ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ... ΦΟΙΒΗ κτλ. κτλ.

Είναι αδύνατο να διαλέξει κανείς. Γι' αυτό καταθέτω το βραβείο στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων και δίδω στον εαυτό μου μία μεγάλη πίστωση χρόνου για να πάρω οριστική απόφαση.

Καλά, το ΑΣΧΗΜΟΚΟΡΙΤΣΟ δεν είναι ένα ωραίο ψευδώνυμο; — Ναι, είναι ωραιότατο... κορίτσι. — Και η ΩΡΑΙΑ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ; — Ας θυμηθώ πρώτα και βλέπουμε. — Οι Γαλάτες (ΛΑΦΑΓΙΕΤ, ΖΑΝ ΝΤ' ΑΡΚ, ΖΟΡΡΟ), οι Αγγλοσάξωνες (ΤΟΜ ΣΙΓΕΡ... ΡΑΙΣ ΡΕΜΙΓΚΤΟΝ), οι Σίνας (ΜΙ-ΤΣΟΥ... ΤΣΙ ΛΑ), οι... — Για τους άς φροντίσουν οι προσβείες τους. Δεν έχω όρεξη για διπλωματικά επεισόδια.

— Και τα χιουμοριστικά. ΤΕΝΣΕΡΗΣ... ΚΑΠΑΚΙ... ΤΣΩΦΙ ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΥ και ΛΕΜΠΛΕΜΠΙ.

— Είναι τόσο εκφραστικά που μιλάνε μόνο τους. Δεν χωράει κανένα σχόλιο. Μόνο έμμενα, άστοχα, μου θυμίζουν τους ήθοιους των παλαιών λαϊκών θεάτρων, που μόνο με την εμφάνιση, χωρίς να έχουν ήλωση ή θέλωση να προκαλούν την... λαιρότητα.

— Και το πρώτο βραβείο; — Δεν το έχασα. Ούτε μου παρουσιάζει κανένα δυσκόλο να το δώσω. Ξέρω ένα ψευδώνυμο, που το θεωρώ ωραιότερο από όλα του κόσμου και όταν το βλέπω δημοσιευμένο σκρίτω. Μά το άφισα τελευταίο από μετριοφροσύνη. Δεν το άναφέρω γιατί υπάρχει ένα σοβαρό εμπόδιο: Σιχαίνονται τρομερά να... περιανθολογώ.

ΑΡΗΣ ΜΕΛΑΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΝΕΔΡΗΣΗ

... Είναι πρῶτ. Καθισμένη στο γραφείο μου, προσπαθώ να δρώ ένα θέμα συνεργασίας, για να στείλω στη Διάπλαση... Μά τι έχω πάθει αυτές τις μέρες, επί τέλους;

Αμνησία, μπορεί να πη κανείς... Αμνησία... θεμάτων, για φαντάσου! Πάντως, είναι η πέμπτη κατά σειρά φορά, που επιχειρώ να γράψω κάτι για την Διάπλαση και ο νους μου... σταματά! Εί, ναι τρομερό!

... Να γράψω για τον καιρό; Πολύ συνηθισμένο. Μήπως για μια φεγγαρόλουστη βραδιά ή για ένα υπέροχο δείλι; Φοβερά ρομαντικά.

Ε, τότε για τους διαγωνισμούς. Χμ! Καθόλου επίκαιρο. Να γράψω για το σχολείο, για το Πάσχα, για ένα περιστατικό του δρόμου, για... για... Πολλά «για» με κανένα δέ με ικανοποιεί απόλυτα. Νά... θα ήθελα κάτι το πρωτότυπο... Τά μάτια μου πέφτουν στο ρολόι μου. 11 ή ώρα. Κι' είμαι καθισμένη εδώ χάμου από τις 10!

Κι' όμως, έχω αποφασίσει να μη το βάλλω κάτω σήμερα... Σάφην, μου έρχεται μία ιδέα!!

Πού έρεεις; Έως το μυαλό της μαμάς μου να είναι περισσότερο... ακονισμένο απ' το δικό μου.

Τη βρήκα να μαγειρεύει στην κουζίνα. Ακούγοντάς με, μου ζήτησε να περιμένω λίγο να σκεφθώ.

Εφύγα λίγω μουντωμένη, και φτάνοντας στο γραφείο, ετοιμάσθηκα να ανοίξω,

Μά τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί τὰ πόδια μου κορφώθηκαν στο πάτωμα και δεν ένογόν να κάνουν ούτε μισό βήμα εμπρός;

Μά βέβαια! Από μέσα φάνηκε στ' αυτιά μου μία σιγανή ομίλια...

— Ησυχία όλοι. Η συνεδρίαση αρχίζει. Το λόγο έχει το «Από την Γη στη Σελήνη» του Ίουλιου Βέρν...

— Η γνώμη μου... κ. πρόεδρε, είναι ότι το θέμα της πρέπει να είναι διαπλανητικό. Δεν το βρίσκετε πρωτότυπο και πολύ επίκαιρο; Είπε προφανώς το «Από τη Γη στη Σελήνη».

— Συμφωνώ απόλυτα, ακούστηκε μία σχεδόν όμοια φωνή.

— «Γύρω από τη Σελήνη» να μην πετάγεσαι.

— Δεν συμφωνούμε εμείς... πετάχθηκε μία άλλη φωνή πιο πέρα...

— Παρακαλώ, οι «Αθλιοι» να σωπάσουν. Κύριοι, να λείψουν οι φιλονικίες. Σε λίγο θα φτάσει η φίλη μας, που πρέπει να της δώσουμε το θέμα που ζητά.

— Ορίστε λοιπόν, το λόγο έχει ο Πλάτων.

— Δέχομαι αυτήν δεξί φιλοσοφεί...

— Τώρα μας φωτίσεις... ακούστηκε μία ψιλή φωνή.

— Οι κριτικές και τα επιφωνήματα να λείψουν κύριοι. «Χώκ Φίνν» αποκλείεται από τη συνεδρίαση. Ορίστε, άς πούν τη γνώμη τους η «Οδύσσεια» και η «Ιλιάς».

— Περιπέτεια...

— Πόλεμος, απαντούν συγχρόνως τα δυο βιβλία.

— Ένα γενικό «ούφ», κάνει τον κ. Πρόεδρο ξέω φρενών.

— Μά επί τέλους. Η υπομονή νομίζω πως έχει όρια...

— Κάτι για τη φύση θα ήταν πιο ωραίο. Τι λέτε;

— «Μητέρα φύση» δεν θα άρεσε αυτό καθόλου στη φίλη μας. Κάτι δικό σου. «Ιδού ο άνθρωπος» θα ήταν το προτιμότερο.

— «Οχι, όχι, ακούστηκε γενική κραυγή. Κι' έπειτα μία φωνή:

— Προτείνω εκλογές. Συμφωνείτε;

— Μάλιστα σά!!

— Πά, πά, Θεέ μου, τι άγριαφρονίες, μονολόγησα. Και σπρώχνοντας την πόρτα του γραφείου μπήκα.

— Ένα ελαφρό σύρισμα ακούστηκε και έπειτα τίποτα. Έρευνά τη βιβλιοθήκη. Όλα είναι στη θέση τους. Βρίσκομαι σε μεγάλη αδιέξοδο. Μά ήταν δυνατόν τα βιβλία να...

— Ένα ελαφρό χτύπημα στην πλάτη μ' έκανε να τιναχτώ πάνω απότομα.

— Άντε σήκω πιά. Είναι ώρα για φαί...

— Ήταν η μαμά μου. Κοιτάζω σαστισμένη εδώ και εκεί και το βλέμμα μου 7—8 φορές περνά έρευνητικά από τη βιβλιοθήκη. Μη πας...

— Δεν μου λές, μαμά, είχα αποκοιμηθώ.

ΔΕΙΛΙΝΟ

Ο μεγάλος βασιλιάς του ούρανο, ο χρυσάφιος ήλιος, αφού σαν καλός πατέρας έκανε μία τελευταία επιθεώρηση στη φύση, έριξε μία τελευταία, γλυκειά, ματιά στο γαλάζιο δελούδο της θάλασσας και έκαμωσε τη χρυσοκέντητη στολή του. Τα άσημένα κυματάκια άνταντακλού χαρούμενα τις απαλές τριανταφυλλένες ακτίδες του ήλιου, που μοιάζουν με χρυσοποικιλτες πινελιές μέσα σε γαλάζιο φόντο. Άλλες ροδόχρμες ακτίνες άφηναν την περίσσεια όμορφιά της θάλασσας και χαιρετούν και παιχνιδίζουν, με μία δόξασηρη δερκούλα, που λούζεται στα παιχνιδιάρικα νερά και λικνίζεται άσπυ. Αποχαιρετούν άμείως και τα κάτασπρα σπιτάκια ρίχνοντας μεθυστικές γλυκειές τις ακτίνες τους και σκορπίζουν παραμυθένια πορφύρα χρώματα στο παράθυρο και στα κρυστάλλινα νερά του ρυακιού. Ένα μπουκέτο από μενεξεδένιες ακτίνες ξεπήδησε από τη ματωμένη φύση. Ύφανε ένα πέπλο γύρω σ' ένα όνειροπόλο συννεφάκι, που κρεμόταν ναυελικά από το δαρύ τρούλλο τ' ούρανο, και έκάλυπτε τις δαδούκας σπιτάκια, περνώντας σά χάδι δίπλα μου το δροσερό ανοιξιάτικο αεράκι.

Οι πρώτες σκιές του δειλινού έφάνηκαν από τη δύση, τα βουνά κοκκίνησαν, ο βοσκός άρχισε να παίζει την καλαμμένα φλογέρα του ενώ οι τελευταίες άχνες ακτίνες του ήλιου έπεσαν στα συννεφάκια που άρμειζαν άργά-άργά στο τέλος του γαλάζιου ατλάζιου, κέντησαν χρυσές κοκκινωπές γιρλάντες κι έκαναν το χιονάτο μαγδύα τους να φαντάζε χαρούμενα πάνω από τη φύση. Ο ήλιος, κουρασμένος πιά, έγειρε να αποκοιμηθεί στην κορφή του βουνού. Οι χρυσάφινες ακτίνες του φεγγαριού τρύπησαν τις πνευκωδελόνες και φάνηκαν διαδοχικά στην άπεναντι πλαγιά του βουνού. Τώρα όλα έχουν παραδοθή στον βασιλιά ύπνου, κάτω από τα μαύσα διάλαφρα πέπλα της νύχτας...

ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΜΕ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΜΟ

ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ:

Εκτός από τη συνηθισμένη ύλη και τους τακτικούς συνεργάτες μας: Δυό θαυμάσια μυθιστορήματα: Ένα ιπποτικό, γραμμένο ειδικά για παιδιά, με καταπληκτική δράση, συναρπαστική πλοκή, ζωηρό διάλογο, ιστορικές πολεμικές περιπέτειες, κλπ. Ένα τρυφερό μυθιστόρημα για αγόρια και κορίτσια, που άγγιζει όλα τα αγωνιώδη έφηβικά προβλήματα, γραμμένο με δυνατο αίσθημα και βαθύ στοχασμό.

Και ακόμη ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

που για πρώτη φορά θα παρουσιάσει έλληνικό νεανικό περιοδικό. Από το πρώτο τεύχος του νέου τόμου, θα μείνετε με ανοιχτό στόμα. — Κάθε τεύχος μία έκπληξη. — Κάθε έκπληξη ένα ενδιαφέρον.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

1773
ΝΕΣΤΟΡΑ, έμφυτον των Στρογγυλοκεφάλων είναι η πόληση: Χαιρετώ Μιράζ, Άουτ, Κρόουλ. Άεκτεήδης γρηγορείτε και προσέχετε να μη εισέλθετε εις διαβάθμισιν».

ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ
(Διαπλ. Φλόγας)
1774
ΝΕΣΤΟΡΑ, ωραία η συνεργασία σου.

ΤΙΤΑΝΕΙΟ ΧΕΡΙ
1775
ΤΖΑΚ ΜΠΙΛΛ, Τάσο, Φλοισδο, χαιρετώ.

ΤΙΤΑΝΕΙΟ ΧΕΡΙ
1776
ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ, τί έννοεις στη 1608; Έστρελίτα, περίφημη η «Επίσκεψη σε μαγικό τόπο».

ΡΟΖΑΛΙΝΑ
1777
ΧΛΩΜΗ Γκείσσα, βέλεις να γίνωμε φίλες; Άγαπώ και τα δυο. Χαιρετώ το σύνδεσμο Τζένης Ντην και Πιεράντζελι.

ΡΟΖΑΛΙΝΑ
1778
ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΣ στο διαπλάσσο, χαιρετώ όλους-ες. Είμαι Άναδρόπταις. Δεν εισέρχομαι στο σύλλογο Άναδρόπταις.

ΑΝΑΒΡΥΤΟΠΑΙΣ IV
(Άνεδρόπτης)
1779
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩ = Σωφρασία = Κούλας.

ΡΟΒΗΡΟΣ
(Άτρόμ. Διαπλάσσοπαις)
1780
ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ για πρώτη φορά στη Διάπλαση, χαιρετώ όλους τους μικρούς της φίλους και ιδιαίτερα Όνειροπλέχτρα και Ματούγια.

ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ
1781
ΕΤΟΙΜΑΣΤΕ τα κουτάλια σας Διαπλάσσοπαις. Άλλά σάς προειδοποιώ, είμαι δυσκολογνευτο.

ΚΑΣΑΤΟ
1782
ΜΙΑ απόκλυση για καλή αρχή δε θα ήταν άσχημη: Άστρον του Νότου = Άποστολος Φίσσας. Χαιρετώ Κυμδελίνο, Άεκ, Νεστορα, Χωρίς Ψευδώνυμο.

ΚΑΣΑΤΟ
1783
ΑΝ και ξένος, σάς πληροφορώ ότι το «μυστικό απόγευμα» που άργανωσαν τα Εύθια Νιάτα, σημείωσε πλήρη επιτυχία.

ΟΛ. ΜΕΡΙΔΑ
1784
ΜΙΣ Χ, Χ, Φ. Πορφύριε, Άκατάνοη, Έμιλν, Ήλεκτρόνιο, Π. Πρωτόνιο, Α. Ζομπά, Όλυμπιάδα και όλοι οι άλλοι (που να σάς θυμάμαι), υπερκατενθουασμένος από τη γνωριμία. Έλπίζω να ξαναδούμε σύντομα. Ό Μυστηριώδης με το πράσινο κοστούμι και τη γραβάτα.

ΜΑΤΑΝΤΟΡ
1785
ΖΗΤΩ άλληλογραφία με Διαπλάσσοπαις άνω των 14 ετών. Ιδιαίτερα με: Ρ. Κρούσο, Σκάρλετ, Ήλιογέννητη. Γράφτε: Άπόστολον Άποστολόπουλον, Τραπεζούντος 16, Νέα Σμύρνη, Άθήναι.

ΕΝΑΣ
1786
ΕΥΘΥΜΟΙ Άδελφοί, δέχομαι. ΆΕΚ, ντροπή σου να γελοιοποιήσεις τον Έθνικό Ύμνο με σαλαμάρες. Τουλάχιστον να ήταν αλήθεια!

ΝΕΣΤΩΡ

1787
ΦΜΙΧΛΗ, Μιράζ, η 1216 είναι ψέματα. Άν θέλετε σάς μαρτυρώ ποιο συμφέρον είχε ο Άμλετ και το έγραψε.

ΝΕΣΤΩΡ
(πάντα σύμμαχος)
1788
ΜΟΛΙΕΡΕ, Άλήτη, Χρυσή Άράχνη, πώς θα επικοινωνήσουμε; Άνοιξιάτικο Λουλούδι, ποιά εισαι τέλος πάντων; Μ' έσκασες.

ΝΕΣΤΩΡ
1789
ΕΜΕΙΣ δεν προσχωρούμε (όχι από τίποτε άλλο, άλλά από πείσμα: [1448]) κ. Παρατηρητά!!!

ΝΕΣΤΩΡ
1790
ΕΜΙΛΥ, αν θες να γνωριστούμε καλύτερα, γράψε: Βάνα Καλλιτάση, Μηδείας 6, Άλεξανδρούπολις.

ΠΟΛΥΝΙΚΗΣ
(Π. Χαραυγή)
1791
ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ με νέο ψευδώνυμο στη Διάπλαση, χαιρετώ όλους-δες. Προσχωρώ στη Διαπλάσση φλόγα. Κροτάλια, πρόσθεσε όμως όταν λές πως ο σύλλογος είναι Όλυμπιακόφίλος. ΆΕΚ, Νε-

ΧΛΩΜΗ ΓΚΕΙ-Ι-ΣΣΑ
1797
ΤΖΕΝΗΣ Ντην, Άγαπημένε Τζένης, Ρόκ εντ Ρόλλ, Έλδης Πρίσλεϋ, συμμαχούμε:

ΧΛΩΜΗ ΓΚΕΙ-Ι-ΣΣΑ
1798
ΛΑΘΟΣ, Νεστορα. Ό Σκορπιός είναι γνωστός μας, δε έχει καμία σχέση με τον Άμλετ. Είσαι πολύ φαντασμένος. Άν θες πε-

στορα, μη φιλονικήτε. Το πρωτόκλημα είναι του ΠΑΟ ΑΡΗΣ ΘΥΛΟΣ (Διαπλ. Φλόγας) 1792

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην πεννομαχοστήλη, χαιρετώ όλους-ες και ιδιαίτερα Σύλλογο Στρογγυλοκεφάλων.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ
1793
ΠΡΟΣΧΩΡΩ στο σύλλογο Στρογγυλοκεφάλων. Με δέχασες:

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ
1794
ΓΙΑ σταμάτα, Κοκοβιέ, τις κρυάδες και τ' άστεια, με κρεβάτισες, σαχλέ, με μία περιπνευμονία.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ
1795
ΤΖΕΡΥ, ΆΕΚ, Κροτάλια σταματήστε τις κρυάδες κι' αν μου κάνετε τη χάρη θα σάς δώσω... μπουναμάδες!

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ
1796
ΞΕΡΩ πολλούς και πολλές, άλλά μισώ τις απόκαλύψεις. Γι' αυτό δεν αποκαλύπτω.

ΧΛΩΜΗ ΓΚΕΙ-Ι-ΣΣΑ
1797
ΤΖΕΝΗΣ Ντην, Άγαπημένε Τζένης, Ρόκ εντ Ρόλλ, Έλδης Πρίσλεϋ, συμμαχούμε:

ΧΛΩΜΗ ΓΚΕΙ-Ι-ΣΣΑ
1798
ΛΑΘΟΣ, Νεστορα. Ό Σκορπιός είναι γνωστός μας, δε έχει καμία σχέση με τον Άμλετ. Είσαι πολύ φαντασμένος. Άν θες πε-

ρισσότερες πληροφορίες, ζητάμας να σου γράψουμε στη διευθυνσή σου. ΟΜΟΡΦΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΟΜΟΡΦΗ ΠΡΙΓΚΙΠΟΠΟΥΛΑ

1799
ΉΡΑ, μένομε στην ίδια περιοχή. Συμμαχούμε: ΟΜΟΡΦΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΟΜΟΡΦΗ ΠΡΙΓΚΙΠΟΠΟΥΛΑ

1800
ΖΗΤΩ ν' άλληλογραφώ με διαπλάσσοπαις-ες 13—15 ετών. Γράφτε: Βασιλεία Κοκολάκη, Μονής Κερδωτίσσης 45, Ήράκλειον Κρήτης, για

ΑΡΙΑΔΗΝΗ
1801
ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ, έχω πάει στην Ίκαρία. Είναι πολύ ωραία. Το καλοκαίρι θα ξαναπάω. Πόσων χρόνων είσαι; Άν θες ν' άλληλογραφήσουμε, γράψε μου στην παρτάνα διευθυνση.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ
1802
ΓΕΙΑ σου Στράους! Τί κάνεις; Άν μορφήτε, δρέστε με. Δεν μπορείτε όμως γιατί... είμαι... η... πονηρή...

ΑΡΙΑΔΗΝΗ
1803
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στον κύκλο της Διάπλσης, χαιρετώ όλους-ες, ιδιαίτερα: Ντάνιελ Μπούν, Τόμ Σάγερ, Έσμεράλδα, Χλωμή Γκείσσα και την Έπορχιωτοπούλα (γνωρίζομαστε).

ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ
(άναποκαλύπτω)
1804
ΠΑΤΕΡ Άκάκιε, γνωρίζομαστε πολύ καλά. Είμαστε και πολύ φίλοι.

ΑΠΑΛΟ ΑΕΡΑΚΙ
1805
ΤΖΕΝΗΣ Ντην, είμαι μία από τις θαυμάστριές σου. Γαλάζιο Κύμα = για το Δαφνί. Τός-το = παγωτό με παγάκια. ΆΕΚ = φούσκες. Όλυμπιακός = κεραυνόβολοι...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ
1806
ΑΓΑΠΗΤΗ Κόμρη, σε χαιρετούμε. Θέλω να σε γνωρίσω (όχι για να σε αποκαλύψω), μία και είσαι Καλαματιανή διαπλάσσοπαις. Σε ποια τάξη πας; Έρωτοκρίτε, τι σου πέρασε η ιδέα πως είμαστε; Διαδίδστες χαιρετισμών; (1392).

ΜΙΡΑΖ—ΟΜΙΧΛΗ
1807
ΆΕΚ, οι άγγελίες σου δεν ξεφεύγουν ποτέ από το θέμα του ποδοσφαίρου. Θαρρούμε πως θα βλέπης στον ύπνο σου έριόλτες ποδοσφαίρου. Φιλικά. Νεστορα, άσσυγι' αυτό (1443) και για κάτι άλλο, δε σ' ενδιαφέρει. Φιλικά-τατα.

ΜΙΡΑΖ—ΟΜΙΧΛΗ
1808
ΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΩ με άγάπη: Συννεφιασμένη Άνοιξη, Μυστηριώδη Βολιωτοπούλα (ή επιθυμία σου έγινε [1464]). Κόκκινη Βιολέττα (δυστυχώς, άδύνατον [1523]), Σπουτική της Διαπλάσσης, Χλωμή Γκείσσα, Ίωαννη Ταμσιού.

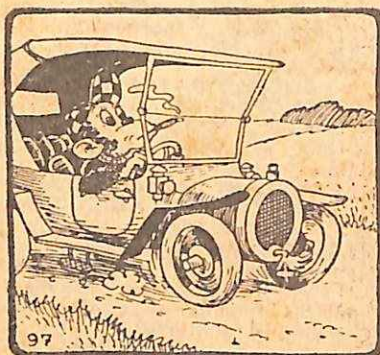
ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ
1809
ΑΡΗ Μελά, συχαρητήρια για τα σταυρούλες. Πολύ έξαιρητικά. Ροβισώνα, Άτά βαφτίσια της κούκλας; έξαιρητικά.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ
1809

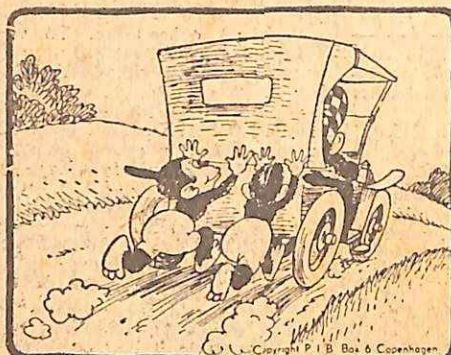
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΝΕΣΤΩΡ

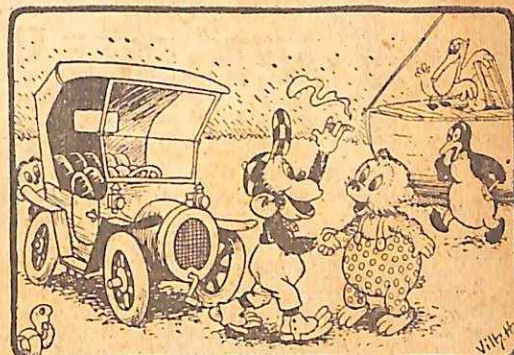
Ο ΠΕΤΣΥ Ναυπηγός

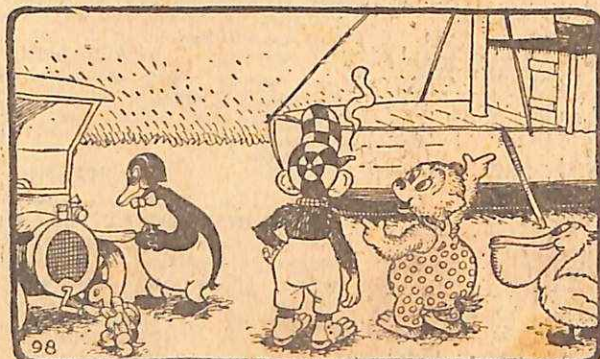
97 — Νομίζω πως αυτός ο δρόμος γράζει στο μέρος που βρίσκεται το πλοίο του Πέτσου.

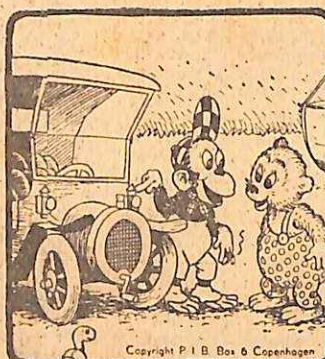
— Άντε, παιδιά μου! Μια μικρή προσπάθεια ακόμα κι' ανεθήκαμε στο βουνό.

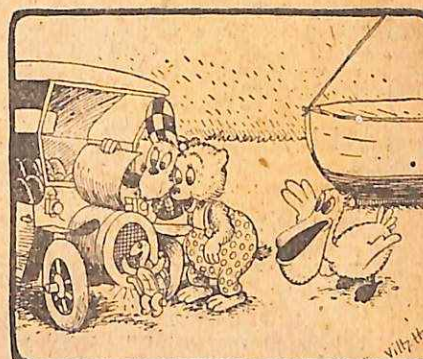
— Γειά! Βγήκα στην Κυριακάτικη δόλτα.
— Μά σήμερα δεν είναι Κυριακή!
— Δεν έχει σημασία! Είναι μεθαύριο.

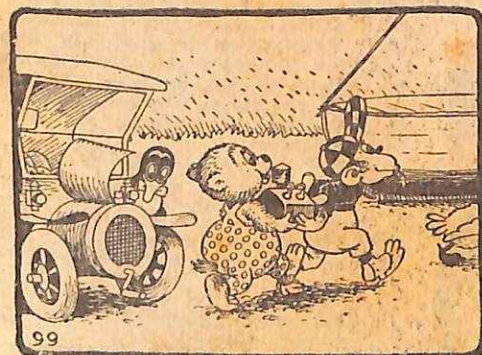
— Ω, τί ωραίο πλοίο!
— Έ, πως σου φαίνεται; Ένα μοτέρ μας χρειάζεται κι' είμαστε έτοιμοι.

— Αυτό μόνο; Το ευκολότερο πράμα του κόσμου. Να σου δώσω το δικό μου.

— Νά, κοίτα! Είναι καινούργιο. Έχω ξεχνά πάντα να βάλω βενζίνη και δεν το χρησιμοποιώ ποτέ.

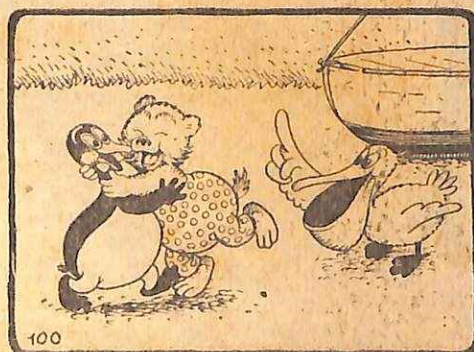
— Έτσι, ίσα-ίσα τα παιδιά θα το σπρώχνουν ευκολότερα.

— Έδώ είναι το μηχανοστάσιο. Μόλις το σκούπισα. Τώρα δά!

— Ευχαριστώ για το μοτέρ, Ζόκο.
— Μπα! Έγώ σ' ευχαριστώ για τις μπανάνες.

— Άχ, Πίνγκο. Τί ευτυχισμένος που είμαι! 'Επί τέλους θα βάλουμε τη ρόδα για τιμόνι!

— Το νού σου μην πέση. Είναι για μένα το πολυτιμότερο πράμα στον κόσμο.

— Λοιπόν, πως σάς φαίνεται;
— Σπουδαία! Έτσι, θα την βλέπουμε όλοι.